

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ Α΄ ΤΜΗΜΑ

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο

Στην Αθήνα σήμερα, 11 Οκτωβρίου 2008, ημέρα Σάββατο και ώρα 10.00', στην Αίθουσα 223 του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (1ο Τμήμα) της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Βουλευτή Α΄ Πειραιώς, κύριου Παναγιώτη Μελά και του Βουλευτή Ν. Αττικής, κύριου Μαυρουδή Βορίδη, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων: «Ανεργία – Εργασία», «Κοινωνικός Ρατσισμός», «Υγεία – Νοσοκομεία», «Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση (Ατομα με Ειδικές Ανάγκες, Μεταμοσχεύσεις – Δωρεές Οργάνων)», «Νευρική Ανορεξία», «Βία και Εγκληματικότητα», «Ναρκωτικά», «Κάπνισμα – Αλκοολισμός», «Οικογένεια – Μητρότητα – Διαπροσωπικές Σχέσεις», «Κακοποίηση Ανηλίκων», «Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα», «Άστεγοι και Ευπαθείς Κοινωνικές Ομάδες», «Επαγγελματικός Προσανατολισμός», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και των μαθητών της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα Βουλή των Εφήβων, ΙΓ΄ Σύνοδος 2007 – 2008.

Στη συνεδρίαση της Επιτροπής συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αθανασίου Συμεών (Νομός Ιωαννίνων), Αμανατίδη Μαρία (Νομός Λακωνίας), Αναγνωστοπούλου Χαρίκλεια (Β΄ Αθηνών), Αρβανιτίδου Πολυτίμη (Νομός Σερρών), Βαλογιάννη Θεοδώρα (Νομός Αττικής), Βλασακούδη Αλεξάνδρα (Νομός Έβρου), Γαϊτάνης Ιωάννης (Νομός Κυκλάδων), Γεωργάκης Σωτήρης (Νομός Ηλείας), Γιαννάκη Πασχαλία (Νομός Άρτας) Γιαννικοπούλου Μαρία-Μαγδαληνή (Αυστραλία), Γιαννόπουλος Βασίλης (Νομός Αρκαδίας), Γκόγκα Μαρία (Νομός Σερρών), Γκόγκου Ευλαμπία (Νομός Ιωαννίνων), Γιώτη Κωνσταντίνα (Β΄ Αθηνών), Δασκαλάκη Νικολέτα (Β΄ Αθηνών), Δάφνη-Κουρή Αθανασία (Νομός Μαγνησίας), Δαφνοπούλου Ελισάβετ (Νομός Σερρών), Δεδεβέση Άννα (Β΄ Αθηνών), Δρακωνάκης Γεώργιος (Νομός Ηρακλείου), Ευαγόρου Μαρίνα (Κύπρος),

Ιωάννου Αντωνία (Κύπρος), Κάκκουρα Μαριέττα (Κύπρος), Κάκου Σοφία (Νομός Κιλκίς), Καλογεράκου-Γούλα Κατερίνα (Α΄ Αθηνών), Καραϊσκος Δημήτριος (Νομός Πιερίας), Καραστέργιος Γιάννης (Νομός Χαλκιδικής), Καρπάνου Λήδα (Β΄ Αθηνών), Κασλαμά Ευτυχία (Νομός Ημαθίας), Κατραντζή Βασιλική (Α΄ Θεσσαλονίκης), Κιάφα Σιλβάνα (Α΄ Αθηνών), Κολιοφώτης Χρήστος (Γερμανία), Κοντογουλίδου Ελένη (Νομός Πέλλας), Κορδέλα Ματίνα (Νομός Λάρισας), Κουρπανίδου Χρυσή (Νομός Πέλλας), Κουτσοπούλου Δανάη-Γεωργία (Β΄ Αθηνών), Κόφφας Στέφανος (Νομός Τρικάλων), Κρίκα Μαρία (Α΄ Αθηνών), Κυριακάκης Μιχαήλ (Α΄ Αθηνών), Κύρκου Βασιλική (Νομός Καβάλας), Κωστάκη Γεωργία (Νομός Αργολίδας), Λαμπροπούλου Κωνσταντίνα (Νομός Αχαΐας), Λάμπρου Κατερίνα (Νομός Κορινθίας), Μακρή Αγγελική (Νομός Κορινθίας), Μαρκάκου Ελένη (Νομός Λακωνίας), Μαρούλη Αγγελική (Νομός Φθιώτιδας), Μαυρονικόλα Μαρία (Νομός Δωδεκανήσου) και Μαχαιρίδου Ευαγγελία (Νομός Πέλλας) και Παληκύρας Σπυρίδων (Νομός Κερκύρας).

Στη συνεδρίαση παρέστησαν τα μέλη της Επιτροπής του Προγράμματος Βουλή των Εφήβων κ.κ. Χρήστος Σιγάλας, τ. Σχολικός Σύμβουλος, Μιχαήλ Μπλέτσας, καθηγητής του Μ.Ι.Τ. και κυρία Βασιλική Παπαπέτρου, εκπαιδευτικός.

Επίσης, κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης προσήλθαν και οι κ.κ. Κωνσταντίνος Χατζηδάκης, Υπουργός Μεταφορών και Επικοινωνιών και Γεώργιος Παπαγεωργίου, Υφυπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, καθώς και ο κ. Ευάγγελος Χρυσός, Πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής του Ιδρύματος της Βουλής των Ελλήνων για τον Κοινοβουλευτισμό και τη Δημοκρατία, καθηγητής Πανεπιστημίου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Καλημέρα σας. Αρχίζει η συνεδρίαση της Επιτροπής μας.

Αγαπητές και αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, σας καλωσορίζω στη Διαρκή Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής. Ονομάζομαι Παναγιώτης Μελάς, είμαι Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας στην Α΄ Περιφέρεια Πειραιά και Πρόεδρος της Διαρκούς Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής. Μαζί μας είναι και ο αγαπητός συνάδελφος, Βουλευτής του ΛΑ.Ο.Σ., ο κύριος Μάκης Βορίδης, ο οποίος στη συνέχεια θα προεδρεύσει και ο ίδιος.

Καταρχήν, θέλω όλους σας να σας συγχαρώ για την παρουσία σας εδώ στη Βουλή. Επιλεχθήκατε, τόσοσόν εσείς όσο και οι άλλοι Έφηβοι Βουλευτές που συμμετέχουν στις άλλες Επιτροπές μεταξύ χιλιάδων μαθητών. Ήρθατε στη Βουλή των Ελλήνων, αντιπροσωπεύοντας τη μαθητιώσα νεολαία, τα νιάτα της Ελλάδος. Ήρθατε στο ναό της δημοκρατίας και θα ζήσετε μια

σημαντική εμπειρία της ζωής σας. Πιστεύω ότι μπαίνοντας σε αυτό το κτίριο αισθανθήκατε μια συγκίνηση, ένα δέος, που αισθάνεται, θα έλεγα, και ο κάθε πρωτοεκλεγόμενος Βουλευτής, όταν μπαίνει. Γνωρίζετε ότι ο Βουλευτής εκλέγεται από το λαό και πρέπει να εργάζεται για το λαό. Άρα, οφείλει να προτάσσει το συμφέρον του λαού πάνω από το ατομικό του συμφέρον. Οφείλει να αγωνίζεται για τη θεραπεία των προβλημάτων της κοινωνίας. Χρησιμοποιώ τη λέξη «θεραπεία», διότι, συγχρόνως, εκτός από Βουλευτής είμαι και γιατρός. Μπορώ να πω εδώ ότι η ιατρική και πολιτική είναι δύο δρόμοι παράλληλοι, υπό την έννοια της προσφοράς προς την κοινωνία. Με την ιατρική προσπαθείς να θεραπεύσεις τις σωματικές βλάβες, ενώ με την πολιτική αγωνίζεσαι να θεραπεύσεις τα διάφορα κοινωνικά προβλήματα.

Θα σας πω δύο λόγια για τη Διαρκή Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής. Στην Επιτροπή μας αυτή συζητούνται νομοσχέδια που προέρχονται από τρία Υπουργεία, το Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, το Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας και το Μεταφορών και Επικοινωνιών. Εκτός από τα νομοσχέδια συζητούνται και προτάσεις νόμων που μπορεί να καταθέσουν τα άλλα Κόμματα, αλλά και διάφορα άλλα θέματα αρμοδιότητας των τριών Υπουργείων που προανέφερα. Τα νομοσχέδια συζητούνται στην Επιτροπή μας πρώτα παρουσία του αρμόδιου Υπουργού. Επίσης, καλούνται και φορείς. Δηλαδή, πολίτες που ασχολούνται με το αντικείμενο που αναφέρεται στο κάθε νομοσχέδιο. Στη συζήτηση νομοσχεδίων ο κάθε Βουλευτής του κάθε Κόμματος μπορεί να κάνει προτάσεις, καθώς και οι κοινωνικοί φορείς. Τις προτάσεις αυτές ο αρμόδιος Υπουργός έχει τη δυνατότητα να τις λάβει υπόψη του και να κάνει κάποιες διορθώσεις για το καλό της κοινωνίας. Στη συνέχεια, τα νομοσχέδια πηγαίνουν στην Ολομέλεια της Βουλής όπου συζητούνται.

Σήμερα εδώ θα συζητήσουμε διάφορα θέματα και πιστεύω ότι θα καταθέσετε σοβαρές σκέψεις, απόψεις και προτάσεις. Προτάσεις που θα αφορούν στη σημερινή κοινωνία και την κοινωνία του μέλλοντος, που υλοποιούμενες μπορεί να δώσουν ένα νέο όραμα για το μέλλον αυτής της χώρας, για το καλό το δικό σας. Διότι, εσείς, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, είστε το μέλλον αυτού του τόπου, η ελπίδα του αύριο. Εσείς θα πάρετε τη σκυτάλη από εμάς για να οδηγήσει τη χώρα με τις θέσεις σας, με τις ιδέες σας, σε ένα καλύτερο δρόμο.

Κλείνοντας αυτή τη μικρή εισήγηση, εύχομαι να έχετε μια καλή, επιτυχημένη πορεία στη ζωή σας, επιστημονική και επαγγελματική και εάν κάποιος από εσάς θελήσουν στο μέλλον να μπουν στη Βουλή, εκλεγμένοι από τον λαό, να το πετύχουν.

Τώρα θα σας πω δύο λόγια επί της διαδικασίας. Πρώτα θα ομιλήσει η Εισηγήτρια για οκτώ

(8) λεπτά. Στο χρόνο που θα ομιλήσει η Εισηγήτρια, όποια ή όποιος θέλει να ομιλήσει θα το δηλώσει στη Γραμματεία της Επιτροπής και μετά θα σας δώσω το λόγο.

Η Έφηβος Βουλευτής, Δανάη – Γεωργία Κουτσοπούλου, έχει το λόγο.

ΔΑΝΑΗ – ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ (Εισηγήτρια – Β΄ Αθηνών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητά Μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί Βουλευτές, ίσως, κριθεί κοινότυπη, αναχρονιστική ή και επουσιώδης η διαπίστωση πως η σύγχρονη εποχή, ακριβώς, λόγω του τεχνοκρατικού της χαρακτήρα διακρίνεται από έλλειμμα συναισθήματος, ευαισθησίας, ανθρωπισμού, πολύτιμων αξιών, αλλά και θεμελιωδών για την εύρυθμη συνύπαρξη, την ηθική ακεραιότητα κάθε μέλους του κοινωνικού συνόλου, αλλά και την ουσιαστική πολιτισμική ανάπτυξη.

Ωστόσο, συνιστά αναντίρρητη αλήθεια το γεγονός, πως αυτή η αδυναμία συναισθηματικής ένωσης του «εγώ» με το «εσύ» απορρέει από τον αλλοτριωτικό ρυθμό της ζωής, τον άπληστο αγώνα του σύγχρονου ανθρώπου να πετύχει την υπερτελειοποίηση των τεχνικών μέσων, να αγγίξει την απλησίαστη τελειότητα των τεχνολογικών επιτευγμάτων και να ικανοποιεί αενάως τις ανάγκες που παρουσιάζονται ακόρεστα, στο πλαίσιο του υλικού ευδαιμονισμού, στο οποίο τον εξωθεί η ψευδαίσθηση του πως υποχρεούται να ανταποκριθεί στο καθορισμένο καταναλωτικό - παγκοσμιοποιημένο πρότυπο ζωής, που ταυτίζει το «είναι» με το «έχειν».

Τέτοιου είδους αντιανθρώπινες ιδέες επιχειρούν να εμφυσήσουν στο ευρύ κοινό, ως κοινωνικοποιητικοί παράγοντες τόσο τα μέσα μαζικής επικοινωνίας από τη θέση του φορέα ενημέρωσης, όσο και η βιομηχανία της διαφήμισης, ως μέσο προσανατολισμού της βούλησης και της προαίρεσης προς συγκεκριμένες αγοραστικές και ιδεολογικές κατευθύνσεις. Το γεγονός αυτό, απομακρύνει το σύγχρονο άτομο από το ζητούμενο της ανθρώπινης ουσίας, τη συνύπαρξη, τη συναισθηματική πληρότητα και το καθιστούν δέσμιο μιας αντικοινωνικής εγωπαθούς συμπεριφοράς, που υποβαθμίζει την ποιότητα των συναπτόμενων σχέσεων.

Ο καταναγκασμός του να ανελιχθεί επαγγελματικά, ώστε να του επιτραπεί η αυτοπροβολή, η επίδειξη χρήματος, υλικών μέσων και η άσκηση γοήτρου υποκινούν μια αριβιστική, πλέον, θεώρηση και στάση ζωής που καλλιεργεί εμπάθειες, ανταγωνισμούς, μίσση, αλλά και οδηγεί σε ενέργειες που υποσκάπτουν, υπονομεύουν τον, φαινομενικά και κατά τα προσχήματα μονάχα, συναγωνιστή και συνάνθρωπο.

Είναι, πλέον, προφανές πως το ζήτημα δεν αφορά αποκλειστικά σε μια προπαγάνδα για τον εφησυχασμό του ανθρώπου σε μια κατάσταση οικονομικής, υλικής ευμάρειας και κατά τα άλλα κοινωνικού λήθαργου, αλλά πρόκειται για ένα αποτέλεσμα του ωφελιμιστικού χαρακτήρα που έχει

αποκτήσει, πλέον, η εκπαίδευση.

Το σχολείο, ιδιαιτέρως, παραβλέπει την αναγκαιότητα να διαπλαστούν υγιείς, ολοκληρωμένες προσωπικότητες, γαλουχημένες με ηθικές αξίες και οριοθετούμενες από ηθικούς φραγμούς και όχι τεχνοκρατών, αριθιστών που αποβλέπουν στο πρόσκαιρο υλικό κέρδος, αδιαφορώντας όχι μόνο για τα μέσα, τα οποία θα μετέλθουν και τις συνέπειες των ενεργειών τους, όσο και για καίρια, για την κοινωνική πρόοδο, προβλήματα.

Ο περιορισμός τους σε ατομικές σκοπιμότητες και ικανοποίηση προσωπικών βλέψεων καθιστά αδύνατη τη σύναψη ουσιαστικών ανθρώπινων σχέσεων, καθώς σε κάθε περίπτωση λανθάνουν η καχυποψία, η ιδιοτέλεια και η αλαζονεία, άλλοτε υποβόσκουσα και άλλοτε επιδεικτική. Κατ' αυτόν τον τρόπο, εκλείπουν η αγάπη, η αυτοθυσία, η αυτοδιάθεση, η εμπιστοσύνη και εν γένει ο αλτρουισμός.

Θα πρέπει, βέβαια, να επισημανθεί πως το πρόβλημα έγκειται τόσο στην αδυναμία επίτευξης της συναισθηματικής πληρότητας όσο και στην εμφάνιση, σε κοινωνικό επίπεδο, φαινομένων παθογένειας, χαρακτηριστικά και περισσότερο έκδηλα, εκ των οποίων είναι ο κοινωνικός ρατσισμός, ο παραγκωνισμός των ατόμων με ειδικές ανάγκες και η αδιαφορία για τη βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου, καθώς και η απονενομημένη διέξοδος αποκλεισμένων ή απογοητευμένων κοινωνικών ομάδων στη χρήση ναρκωτικών ουσιών. Και ο θλιβερός κατάλογος, δυστυχώς, αργεί να κλείσει.

Η αλτρουιστική διάθεση, το αίσθημα ανθρωπισμού δεν έχουν, ωστόσο, εξ ολοκλήρου εξαιρεθεί, αφού συγκινητική είναι κάποιες φορές η ανταπόκριση, η ενεργοποίηση του κοινού σε περιπτώσεις «μαραθωνίων», προσπαθειών για χρηματική και ηθική στήριξη ομάδων χρηζουσών βοήθειας.

Γίνεται, κατά συνέπεια, σαφές πως είναι αναγκαία η ενεργοποίηση του συνολικού ανθρωπιστικού αισθήματος, που όντως υφίσταται, μέσω των κοινωνικοποιητικών φορέων. Μέσα από μια τέτοια προσπάθεια τα οφέλη θα ήταν ποικίλα και πολύπλευρα. Θα μπορούσαμε, ενδεικτικά, να αναφέρουμε σε κοινωνικό επίπεδο τη συλλογική προσφορά σε ιδρύματα για παιδιά και ηλικιωμένους, για απεξάρτηση από εθιστικές ουσίες πάσης φύσεως, για παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας σε χώρες του Τρίτου Κόσμου.

Από την άλλη πλευρά, το άτομο, ως μεμονωμένη μονάδα της κινητοποίησης, δυνητικά θα αισθανόταν την ηθική ικανοποίηση, που νιώθει ο άνθρωπος που οικειοθελώς, από εσωτερική ανάγκη και όχι κοινωνικό καταναγκασμό, προσφέρει στον συνάνθρωπο. Ας αναφερθεί,

παρενθετικά και συμπερασματικά, πως η άμβλυση της κοινωνικής αδιαφορίας κρίνεται θεμελιακή, ακόμα και για την ενεργό συμμετοχή των πολιτών στα κοινά, αφού η αποχή οποιουδήποτε συνιστά απώλειες στη συμμετοχική πολιτειακή διαδικασία.

Κλείνοντας, θα ήθελα, ως συμπέρασμα του λόγου μου, να συμμεριστούμε τη θέση, που κάποτε διατύπωσε ο Μάνος Χατζηδάκης: «Όταν βλέπεις το τέρας και δεν τρομάζεις, να ανησυχείς, γιατί, ίσως, έχεις αρχίσει να του μοιάζεις».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Ελένη Μαρκάκου από Λακωνία.

ΕΛΕΝΗ ΜΑΡΚΑΚΟΥ (Νομός Λακωνίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητά Μέλη της Επιτροπής Έφηβοι Βουλευτές, στα πλαίσια αυτής της εκδήλωσης, που γίνεται για το Πρόγραμμα Βουλή των Εφήβων, θέλησα να παρουσιάσω κάποιες πτυχές του θέματος που αφορά στη θέση της γυναίκας στη σύγχρονη εποχή.

Αξίζει να σημειωθεί, ότι όλοι, σήμερα, μιλούν για ισότητα. Παντού γίνεται λόγος και πάντα αναφέρεται αυτός ο παράγοντας στην καθημερινότητά μας. Όλα δείχνουν ότι ζούμε σε μια ευνομούμενη κοινωνία, χωρίς προλήψεις και προκαταλήψεις. Οι πάντες λένε ότι δεν υπάρχει ρατσισμός προς το γυναικείο φύλο και ότι είναι ισάξιο του ανδρικού. Παρ' όλα αυτά, το συγκεκριμένο φαινόμενο είναι διαχρονικό. Αξίζει να σημειωθεί, βέβαια, ότι έχει απαλυνθεί από παλαιότερες εποχές.

Και μόνο το γεγονός, όμως, ότι αποκαλείται το γυναικείο φύλο, ως ασθενές, υποθάλπει ένα ρατσιστικό πνεύμα. Ακόμα, σήμερα, σε πολλούς τομείς, όπως ο εργασιακός, αρκετά συχνά η γυναίκα πέφτει θύμα παρενοχλήσεων ή αμείβεται δυσανάλογα με τις δυνατότητές της. Επιπλέον, η διάκριση ανάμεσα σε ανδρικά και γυναικεία επαγγέλματα είναι προϊόν αυτού του πνεύματος, αφού για παράδειγμα η γυναίκα, υποτίθεται, ότι δεν έχει δυνατότητες όχι μόνο σωματικές, αλλά και διανοητικές για να βγάλει εις πέρας το εκάστοτε επάγγελμα.

Τέλος, η προσπάθεια που καταβάλλει η ίδια για να είναι άριστη στη δουλειά της, πιστή και καλή σύζυγος αλλά και φυσικά αξιόλογη μητέρα αποδεικνύουν ότι όχι μόνο δεν πρέπει να υποβαθμίζεται ως άτομο και ως προσωπικότητα, αλλά, οπωσδήποτε, θα ήταν αναγκαίο να αναγνωρίζεται η πολλαπλή προσφορά και ο ρόλος της.

Ας σημειωθεί, λοιπόν, ότι όλοι πρέπει να συνεργαστούμε και να συμβάλλουμε στη βελτίωση της τρέχουσας κατάστασης. Όπως προαναφέρθηκε, καλό θα ήταν να αναπτυχθεί ένα πνεύμα συμβιβασμού και αναγνώρισης προς τις γυναίκες και να αξιολογηθεί η χρησιμότητά τους. Ακόμα η

θέσπιση νόμων, που θα υπερασπίζει τα εργασιακά και, φυσικά, τα ατομικά τους δικαιώματα, είναι κάτι πραγματικά ωφέλιμο και κατ' αυτόν τον τρόπο θα αμβλυθούν πολλά σημαντικά προβλήματα.

Επίσης, η αμοιβή των νοικοκυρών και η θεώρησή τους, ως εργαζόμενες γυναίκες, είναι πρόταση, που έχει ειπωθεί άπειρες και αμέτρητες φορές. Παρ' όλα αυτά δεν έχει πραγματοποιηθεί ακόμα. Αναφέρεται, λοιπόν, για άλλη μια φορά με την ελπίδα ότι θα πάρει υπόσταση και θα ληφθεί σαν μέτρο.

Είναι αδήριτη ανάγκη να συμβάλλει ο καθένας με το δικό του προσωπικό τρόπο, ώστε να μεταβληθεί η παρούσα κατάσταση και φυσικά να αλλάξει προς το καλύτερο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γεωργία Κωστάκη.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΩΣΤΑΚΗ (Νομός Αργολίδας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να εκφράσω τις απόψεις μου σχετικά με προβλήματα, που ταλανίζουν την κοινωνία μας. Ένα απ' αυτά είναι ο ρατσισμός, που είναι φαινόμενο διαχρονικό. Ρατσισμός κοινωνικός, που διαχωρίζει τους ανθρώπους σαν αντικείμενα σε διάφορες κατηγορίες. Ρατσιστικές αντιλήψεις, κοινωνικά στερεότυπα, προκαταλήψεις και δογματισμοί εντείνουν την αρνητική συμπεριφορά απέναντι σε άτομα διαφορετικών εθνοτήτων.

Το πρόβλημα αυτό αφορά όλους μας, καθώς στη ζωή μας έχουμε φερθεί άσχημα σε άτομα διαφορετικά από εμάς ή έχουμε αποφύγει τη συντροφιά τους, καθώς οτιδήποτε ξένο μας φοβίζει. Αρνούμαστε να δεχθούμε την διαφορετικότητα και ανυψώνουμε τον εαυτό μας καταπατώντας τα δικαιώματα των άλλων. Όμως, τι κάνει η κοινωνία και ο καθένας από εμάς ξεχωριστά για την εξάλειψη του προβλήματος. Το κράτος πρέπει να σέβεται τους πολίτες ανεξαρτήτως εθνικότητας και να σέβεται τα ήθη και τα έθιμα του κάθε λαού.

Όμως και η οικογένεια είναι υπεύθυνη για την ανάπτυξη της ρατσιστικής ιδεολογίας, καθώς αυτή είτε άμεσα είτε έμμεσα ενθαρρύνει τη μη αποδοχή αλλοδαπών που κατοικούν στη χώρα μας. Και αυτοί είναι πολλοί, καθώς μεγάλο μέρος του πληθυσμού της χώρας μας το αποτελούν οι οικονομικοί μετανάστες, που αναζητούν μια δεύτερη ευκαιρία στην Ελλάδα.

Παρόλα αυτά οι ρατσιστικές μας αντιλήψεις δεν περιορίζονται μόνο σε οικονομικούς μετανάστες αλλά και σε άτομα Απόδημου Ελληνισμού. Οι άνθρωποι αυτοί που είναι Έλληνες αλλά για διάφορους λόγους ζουν στο εξωτερικό αντιμετωπίζονται ως ξένοι στη χώρα που ζουν αλλά αυτό που είναι πραγματικά οδυνηρό είναι ότι αντιμετωπίζονται ως ξένοι στην ίδια τους την πατρίδα, που αγαπούν και στηρίζουν. Νοιώθουν ότι δεν ανήκουν πουθενά και πώς είναι μετέωροι σε έναν

ολόκληρο κόσμο. Πώς όμως μπορούμε να λεγόμαστε άνθρωποι, πώς θέλουμε να ανήκουμε σε δημοκρατική κοινωνία, πώς θέλουμε να λεγόμαστε πολιτισμένοι όταν κατακρίνουμε και περιθωριοποιούμε ανθρώπους μόνο και μόνο επειδή γεννήθηκαν σε μια άλλη χώρα και μιλούν μια γλώσσα διαφορετική; Αφού όμως εμείς οι νέοι θεωρούμαστε ανοικτόμυαλοι και προοδευτικοί, ας προσπαθήσουμε να εξαλείψουμε τις διαφορές και να καταργήσουμε τα σύνορα. Γιατί τα όρια του κόσμου δεν περιορίζονται στη χώρα μας, αλλά επεκτείνονται σε χώρες διαφορετικές, που έχουν να προσφέρουν στοιχεία ιδιαίτερου πολιτισμού. Αυτά μου δίνουν δύναμη να ελπίζω σε έναν καλύτερο κόσμο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Ιωάννης Γαϊτάνης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΑΪΤΑΝΗΣ (Νομός Κυκλάδων): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, παίρνω το λόγο για να σας παραθέσω ορισμένες εκτιμήσεις μου πάνω σε ένα θέμα που ταλανίζει τις σκέψεις μου τα τελευταία τρία χρόνια. Τα ψυχολογικά και ψυχιατρικά νοσήματα των εφήβων μέσα στην κοινωνική σφαίρα του σχολείου. Το άγχος και η εξωγενής πίεση για καλές σχολικές επιδόσεις, η ενδοοικογενειακή βία και η απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου συχνά καταδυναστεύουν τις εφηβικές καρδιές. Τη στιγμή αυτή που μιλάμε χιλιάδες παιδιά της ηλικίας μας χάνουν τη μάχη με τη ζωή λυγίζοντας μπροστά στον εφιάλτη της νευρικής ανορεξίας. Άλλοι αυτοκτονούν, λόγω της μανιοκαταθλιπτικής τους διαταραχής ή τίθενται στο κοινωνικό περιθώριο επειδή είναι αγοραφοβικοί. Παιδιά σαν και εμένα παιδιά σαν και εσάς και παράλληλα οι ίδιοι αυτοί έφηβοι καλούνται να δώσουν τον δικό τους αγώνα μέσα στο εκπαιδευτικό μας σύστημα. Το σημαντικότερο δυστύχημα της υπόθεσης είναι φυσικά η μειωμένη απόδοση των μαθητών αυτών αφού όλες τους οι ψυχικές τους δυνάμεις και η συγκέντρωσή τους αναλώνονται στο πρόβλημα που τους βασανίζει. Προοδευτικά χάνουν την επαφή τους με το σχολικό τους περίγυρο εξανεμίζεται κάθε ενδιαφέρον για εξωσχολικές δραστηριότητες και πολλές φορές η φοίτησή τους κινδυνεύει να κριθεί ανεπαρκής, λόγω του μεγάλου αριθμού απουσιών. Άλλωστε τι μπορεί να σου προσφέρει το σχολείο όταν το άγχος κυριεύει την ψυχή τους.

Από την άλλη το να υποστηρίξουμε ότι μπορούμε να καταπολεμήσουμε τα αίτια που επιφέρουν ψυχολογικά προβλήματα στους εφήβους θα ήταν άτοπο και άκρως ουτοπικό. Είμαστε παρ' όλα ταύτα σε θέση να χειριστούμε ορθότερα τα νοσήματα αυτά, αφού και εφόσον εκδηλωθούν. Πρώτα απ' όλα προέχει να διασφαλίσουμε τον διορισμό ενός σχολικού παιδοψυχολόγου σε κάθε σχολική μονάδα. Ο ψυχολόγος αυτός σε συνεργασία με τους καθηγητές

θα δύναται να παρακολουθεί διακριτικά τη συμπεριφορά των μαθητών. Σε όποια περίπτωση εκείνος κρίνει ότι τίθεται κάποιο ζήτημα με την ψυχική υγεία κάποιου μαθητή θα είναι σε θέση να προσφέρει αυτοβούλως και διακριτικά την επιστημονική του βοήθεια. Μέσα από συζητήσεις με τους γονείς και το ίδιο το παιδί το πρόβλημα μπορεί να αντιμετωπισθεί. Ο ίδιος ο έφηβος θα μπορέσει να βρει μια απάντηση στα ζητήματα που τον απασχολούν. Είναι αρκετά εύκολο ένας άνθρωπος να βγει από τα αδιέξοδά του. Χρειάζεται μόνο δύναμη, αναγνώριση του προβλήματος και κυρίως, παροχή σωστής επιστημονικής φροντίδας. Τι συμβαίνει όταν δεν υπάρχουν πρόσφορες, οι προϋποθέσεις αυτές. Το άτομο εισέρχεται σε έναν φαύλο κύκλο γεγονότων και συναισθημάτων. Βυθίζεται ολοένα και περισσότερο, στην άβυσσο της θλίψης, του πόνου και του αδιεξόδου. Και αυτό είναι άδικο. Για να χαιρόμαστε όλοι τον ήλιο της εφηβείας μας, πρέπει πρώτα να διαλύσουμε τα πυκνά μαύρα σύννεφα, που απειλούν να τον καταπιούν. Μην κλείνεται τα μάτια σας μπροστά σε τέτοια θέματα. Μην τα αντιμετωπίζεται σαν ταμπού και κυρίως, μην τα θεωρείται κάτι μακρινό και ξένο. Σε μια κοινωνία όπου πολλές λέξεις έχουν χάσει το πνευματικό τους νόημα η ψυχική υγεία σημαίνει πολλά. Ας κρατήσουμε τις εφηβικές καρδιές όμορφες και τον εφηβικό νου απερίσπαστο για να ασχοληθεί με το μέλλον του.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Κρίκα.

ΜΑΡΙΑ ΚΡΙΚΑ (Α΄ Αθηνών): Αξιότιμα μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, έχω την πεποίθηση ότι σ' αυτή την Αίθουσα κυριαρχεί ο αλληλοσεβασμός και η ισότητα μεταξύ των ατόμων που θα αποτελέσουν τους μελλοντικούς ενεργούς πολίτες.

Δυστυχώς, η σύγχρονη πραγματικότητα δεν με επιβεβαιώνει. Ας μην εθελουφλούμε. Η ηθική κρίση σοβεί. Οι ανθρωπιστικές αξίες καταρρέουν και ο άνθρωπος μετατρέπεται σε έναν μεσαιωνιστή, ο οποίος δεν συμμετέχει δραστικά στην επίλυση των βαρυσήμαντων κοινωνικών προβλημάτων, αλλά αντίθετα αναμένει την άμεση επίλυσή τους από έναν από μηχανής θεό. Ο συγκεκριμένος, όμως, θεός δεν θα επιφέρει την κάθαρση όπως στην αρχαία τραγωδία. Αυτή η κατάσταση καθιστά αδήριτη την ανάγκη να σταθούμε ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί, ως σύνολο στα ανυπέρβλητα ζητήματα που αντιμετωπίζουν οι μειονότητες. Πώς μπορούμε να διατυμπανίζουμε ότι το κράτος μας είναι ένα κράτος πρόνοιας, όταν κοινωνικές ομάδες περιθωριοποιούνται και δεν τους παρέχεται η δυνατότητα να ασκήσουν θεμελιώδη δικαιώματα, για να λάβουν επαρκή μόρφωση. Και αντί να ενισχύσουμε την προάσπιση των δικαιωμάτων των ατόμων αυτών υπεροπτικά τα αντιμετωπίζουμε ως μιανρά. Μιανρός, όμως, δεν είναι εκείνος ο οποίος

εκλιπαρεί για υποστήριξη και δεν την έχει αλλά εκείνος που, ενώ διαθέτει τη δύναμη την χρησιμοποιεί μόνο προς όφελός του. Άλλωστε, κατά τη γνώμη μου κάθε άνθρωπος είναι σαν ένα κλαδί το οποίο με ένα φύσημα του ανέμου μπορεί να σπάσει. Αν δέσουμε όμως όλα τα κλαδιά μαζί η αντοχή του καθενός ξεχωριστά δεκαπλασιάζεται. Δηλαδή, η κοινωνική ισχύς καθορίζεται από την συνεργασία των ατόμων που αποτελεί και την πεμπουσία του αλτροϊσμού. Καταλήγοντας, θα ήθελα να παραθέσω κάτι που είχε γράψει ο Μπρέχτ: «όταν κυνήγησαν τους ομοφυλόφιλους δεν με ένοιαξε γιατί δεν ήμουν ομοφυλόφιλος, όταν κυνήγησαν τους Εβραίους δεν με ένοιαξε γιατί δεν ήμουν Εβραίος, όταν στο τέλος κυνήγησαν εμένα δεν υπήρχε πια κανείς για να νοιασθεί». Η φράση αυτή περικλείει το νόημα της ανθρώπινης προσφοράς.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Νικολέτα Δασκαλάκη.

ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ (Β΄ Αθηνών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αξιότιμα μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, γίνεται πολύς λόγος στις ημέρες μας για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ειδικότερα των δικαιωμάτων που αφορούν στα παιδιά. Η παιδική ηλικία αποτελεί μια ευαίσθητη περίοδο της ζωής που πρέπει να αντιμετωπίζεται με ιδιαίτερη προσοχή από τις κοινωνίες των ενηλίκων. Ανάλογα με τις προτεραιότητες της κάθε εποχής, άλλοτε προστατεύτηκε και άλλοτε παραμελήθηκε. Σήμερα, το φαινόμενο της εκμετάλλευσης του παιδιού έχει πάρει νέες μορφές, όπως παιδική επαιτεία, παιδιά – μικροπωλητές, παιδική πορνεία, εμπόριο βρεφών, φαινόμενα που απλώνονται όλο και περισσότερο στις σύγχρονες κοινωνίες.

Πολλές φορές ακούμε στις ειδήσεις ότι παιδιά μικρής ηλικίας δουλεύουν σε συνθήκες μεσαιωνικής σκλαβιάς, 14-15 ώρες την ημέρα, ράβοντας ρούχα, φτιάχνοντας παιχνίδια, κουβαλώντας βαριά φορτία, που ακόμη και ένας ενήλικας δύσκολα τα καταφέρνει. Γενικότερα, κάνοντας ότι το κάθε παιδί μπορεί, μπορεί και αντέχει προκειμένου να κερδίσει ένα ποσό που τις περισσότερες φορές είναι εξευτελιστικό για να μπορέσει να καλύψει ελάχιστες από τις βασικές του ανάγκες, συνήθως λίγη τροφή. Μπορεί τα παιδιά αυτά να αναζητούν απεγνωσμένα βοήθεια, όμως οι φωνές τους δεν φτάνουν στα αυτιά των ενηλίκων υπευθύνων. Για αυτούς υπάρχουν άλλα σοβαρότερα προβλήματα από εκείνα της φτώχειας της εκμετάλλευσης, της περιθωριοποίησης και της αδικίας. Στις ημέρες μας όλα θυσιάζονται στο βωμό της παγκοσμιοποίησης, του υλικού ευδαιμονισμού και του κέρδους. Για αυτό το λόγο και ένα τέτοιο γεγονός θεωρείται ασήμαντο και παραγκωνίζεται. Ενώ από παντού μπορεί κανείς να ακούσει διακήρυξη για τα δικαιώματα των

παιδιών και την προστασία τους, εντούτοις τα δικαιώματα αυτά, όπως φαίνεται, παραβιάζονται βίαια και καταπατώνται.

Η εκμετάλλευση, λοιπόν, και γενικότερα η κάθε μορφή κακοποίησης των παιδιών είναι πλέον φαινόμενο καθημερινό που πλήττει εκατομμύρια παιδιά σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης. Πρέπει επομένως να ληφθούν δραστικά μέτρα, ώστε το παιδί να εξασφαλίζει στην κοινωνία τη θέση που του ανήκει. Να μην ξεχνάμε, ότι είναι ένα φαινόμενο παγκόσμιο και μας αφορά όλους. Η πολιτεία οφείλει να τοποθετήσει το παιδί στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος και να του εξασφαλίσει στέγη, τροφή, ιατρική μέριμνα, ψυχαγωγία και κυρίως ασφάλεια. Πρέπει να παρέχεται ειδική προστασία από το νόμο, που να εξασφαλίζει συνθήκες ελευθερίας και αξιοπρέπειας. Πρέπει να τονιστεί ότι η οικογένεια είναι ο φυσικός χώρος που το παιδί μεγαλώνει και ωριμάζει και οφείλει να το αγκαλιάζει και να του παρέχει αδιάκοπα στοργή και προστασία. Να καλύπτει όλες του τις ανάγκες, να φροντίζει για τη μόρφωση και την ψυχαγωγία του και την ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητάς του. Εξίσου αναγκαία είναι η υποχρεωτική καθολική δωρεάν εκπαίδευση, ώστε να καλλιεργηθεί και να εξελιχθεί η προσωπικότητά του. Το κράτος να είναι αυστηρό με την εφαρμογή του νόμου, ώστε όλα τα παιδιά να πηγαίνουν στο σχολείο. Η πολιτεία να αναλάβει την υλική και ηθική φροντίδα των απροστάτευτων παιδιών που ζουν στο δρόμο και βιώνουν καθημερινά την απόρριψη και την παραμέληση της οικογένειάς τους.

Μια σημαντική και καθοριστική ενέργεια όλων των κρατών είναι η διεθνής συνεργασία και αλληλεγγύη, ώστε να προστατευτούν τα παιδιά όλου του κόσμου από την πείνα, τις αρρώστιες και τους πολέμους. Συνεπώς, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι χρέος όλων είναι να διαμορφωθεί μια κοινωνία ελεύθερη από την βία και τις διακρίσεις σε όλα τα επίπεδα, που εκτιμά τη ζωή και τη συνεισφορά των παιδιών που, άλλωστε αποτελούν το μέλλον της κοινωνίας μας. Αυτοί, λοιπόν, που έμμεσα ή άμεσα καταπατούν τα δικαιώματα των παιδιών πρέπει να συνειδητοποιήσουν, ότι η ανθρωπιά είναι η μεγαλύτερη αξία στη ζωή, πόσο μάλλον, όταν αφορά σε παιδιά που έχουν ανάγκη από αγάπη, προστασία και κατανόηση. Άλλωστε, ο τρόπος που αντιμετωπίζει η κοινωνία τα παιδιά αποτελεί δείκτη ανάπτυξης του πολιτισμού μας.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Λαμπροπούλου Κωνσταντίνα από το Νομό Αχαΐας έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Αχαΐας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αξιότιμα μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι μεγάλη τιμή και χαρά για εμένα το γεγονός ότι συμμετέχω σε ένα τόσο σημαντικό και αξιόλογο θεσμό της κοινωνίας, όπως αυτός της Βουλής των

Εφήβων.

Θέλω να εκφράσω τις απόψεις και τις ιδέες μου, σχετικά με τα προβλήματα που μαστίζουν όχι μόνο τη χώρα μας, αλλά και ολόκληρη την Ευρώπη. Είναι γνωστό σε όλους, ότι το μείζον πρόβλημα που ταλανίζει την πλειονότητα των χωρών, ανάμεσα στις οποίες κατέχει σημαντική θέση και η Ελλάδα είναι αυτό της ανεργίας. Κάθε χρόνο, χιλιάδες νέοι απόφοιτοι πανεπιστημίων με μεγάλη εξειδίκευση και βαθιά γνώση του αντικειμένου τους, αδυνατούν να βρουν κάποια θέση στην αγορά εργασίας σχετική με το αντικείμενο τους. Πιστεύω ότι το πρόβλημα αυτό που πλέον ανάγεται σε επίπεδο μάστιγας έγκειται σε πολλούς παράγοντες. Η ανεργία οφείλεται κατά κόρον στην ανάπτυξη και πρόοδο της τεχνολογίας, όπου συνέβαλε στην αντικατάσταση των ανθρωπίνων χεριών από τις μηχανές. Οι λαθρομετανάστες που συρρέουν κατά χιλιάδες στη χώρα μας ετησίως έχουν ενδυναμώσει το πρόβλημα, καθώς αποτελούν πόλο έλξης για τους εργοδότες, λόγω της πενιχρής αμοιβής τους. Επιπλέον, η ύπαρξη μεγάλης εξειδίκευσης των πτυχιούχων, όπως προανέφερα, συνεπάγεται την απορρόφηση τους στο εξωτερικό προς αναζήτηση και εύρεση εργασίας. Στη σημερινή εποχή δίνεται προτεραιότητα στο κεφάλαιο και παραγκωνίζεται ο εργαζόμενος, καθώς πλέον η πλειοψηφία των αγαθών είναι συγκεντρωμένη στα χέρια των λίγων. Υπάρχει έντονο το φαινόμενο της υποαπασχόλησης και της αύξησης του πληθωρισμού. Απόρροια όλων των προηγούμενων είναι η ερήμωση των επαρχιών και η εμφάνιση κοινωνικής παθογένειας, όπως εντοπίζεται στο πλαίσιο της βίας, της πορνείας και των ναρκωτικών.

Κατά την άποψη μου, θα ήταν ορθό να ληφθούν κάποια μέτρα και αποφάσεις αντίστοιχα για την αντιμετώπιση αυτής της λαίλαπας, με το προσωνύμιο ανεργία. Πρέπει να υπάρξει αξιοκρατία στον τρόπο λήψης των θέσεων εργασίας. Η λαθραία εργασία από τους λαθρομετανάστες θα πρέπει να μειωθεί και αν όχι, να εξαλειφτεί. Το κράτος θα πρέπει να φροντίσει για ένα καλύτερο κρατικό σχεδιασμό, όπου θα ενδυναμωθεί η επιχειρηματική δραστηριότητα. Η γεωργία με τη χρήση υψηλής τεχνολογίας να ανασυσταθεί προοδευτικά. Η περιφέρεια με την μεταφορά σύγχρονων βιομηχανικών μονάδων και υπηρεσιών του κράτους στις πόλεις της, θα αναπτυχθεί έτσι ώστε να καταπολεμηθεί σε βάθος η ανεργία της επαρχίας. Η μείωση και καθιέρωση των ωρών εργασίας σε 7 ώρες για τον εργατικό τομέα, καθώς και των ορίων συνταξιοδότησης με στόχο τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, θα ήταν απολύτως ορθό.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, πριν δώσω το λόγο, θα ήθελα να σας πω ότι μέχρι τώρα έχουν ακουστεί ενδιαφέρουσες απόψεις, που αφορούν στα θέματα της ισότητας των γυναικών, του ρατσισμού, της

στοργής και ευαισθησίας προς τα παιδιά και της ανεργίας. Εδώ, στη Βουλή, στο Ναό της Δημοκρατίας, ήρθατε για να εκφράσετε ελεύθερα τις απόψεις και τις θέσεις σας. Εμείς θα τις ακούσουμε με ιδιαίτερη ευαισθησία.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής του Νομού Έβρου, Βλασακούδη Αλεξάνδρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΒΛΑΣΑΚΟΥΔΗ (Νομός Έβρου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αξιότιμα μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να σας εκφράσω τη συγκίνηση που με διακατέχει για τη μοναδική ευκαιρία που μας δίνεται να συναντηθούμε όλοι εμείς στο Ναό της Δημοκρατίας, στην καρδιά της Δημοκρατίας, στην Βουλή των Εφήβων.

Με αφορμή την καθημερινή πραγματικότητα της μέσης ελληνίδας γυναίκας, αποφάσισα να εξωτερικεύσω τις σκέψεις μου για ένα διαχρονικό, επίκαιρο και μείζον ζήτημα, που ταλανίζει την ελληνική κοινωνία, τη θέση της γυναίκας. Έχω διαπιστώσει, πως η γυναίκα, εάν και έχει καταφέρει να κατοχυρώσει συνταγματικά το σύνολο των δικαιωμάτων της, η διασφάλιση αυτή δεν απολαμβάνει πραγματικής εφαρμογής.

Παρατηρούμε πως η γυναίκα είναι επιφορτισμένη με μια πλειάδα καθηκόντων και ανειλημμένων υποχρεώσεων, η επιτέλεση των οποίων της προσδίδει άγχος και τη φθείρει ψυχολογικά. Η σύγχρονη γυναίκα είναι σύζυγος, είναι μητέρα, είναι εργαζόμενη. Όλοι αναμένουμε από αυτή να είναι τέλεια, αδυνατώντας να συναισθανθούμε το ψυχολογικό κόστος που επιφέρει η προσπάθειά της να ανταπεξέλθει στο έπακρο στον τριπλό ρόλο της.

Είναι, συνήθως, αδικημένη. Δίνει την ψυχή της σε μια εργασία, για να βρεθεί τελικά εξ απορόπτου, όταν η θέση, στην οποία εποφθαλμιούσε όλο τον καιρό της επίπονης και χρονοβόρας προσπάθειας, καταληφθεί από κάποιον ίσης επαγγελματικής κατάρτισης ή και κατώτερης, αποκλειστικά λόγω του φύλου του. Πολλές φορές, βέβαια, και η ίδια αναγκάζεται να εγκαταλείψει, προσωρινά, τον εργασιακό χώρο είτε λόγω εγκυμοσύνης είτε λόγω διάθεσης ανατροφής των παιδιών της. Γι' αυτό, δεν κερδίζει χρήματα το διάστημα αυτό και υστερεί, στη συνέχεια, στην επαγγελματική ιεραρχία.

Για όλους τους παραπάνω λόγους και άλλους πολύ περισσότερους, είναι επιτακτική ανάγκη να ληφθούν σοβαρά μέτρα, τα οποία να διασφαλίζουν τα δικαιώματά της. Πρώτα απ' όλα, η οικογένεια οφείλει να καλλιεργήσει στα παιδιά την ισότητα των δύο φύλων, χωρίς να κάνει διακρίσεις στην ανατροφή τους. Το σχολείο, με τη σειρά του, με τον επαγγελματικό προσανατολισμό, ο οποίος θα είναι κατάλληλος, να μην ωθεί τα άτομα σε συγκεκριμένα επαγγέλματα ανάλογα με το φύλο τους, υποδαυλίζοντας, με αυτό τον τρόπο, μια ρατσιστική και

αντιδημοκρατική αντίληψη που, δυστυχώς, ακόμα και στον 21ο αιώνα, αναβιώνει.

Το ίδιο το σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας να μην στηρίζει τον άνδρα, ως συνήθη ή και αποκλειστικό κάτοχο της περιουσίας. Το κράτος να παράσχει άδεια ανατροφής, τουλάχιστον διετή συνοδευόμενη χρηματική κάλυψη. Επίσης, αναγκαίο θα ήταν να ιδρυθούν βρεφικοί κρατικοί σταθμοί, με κατάλληλα καταρτισμένο προσωπικό, ώστε να παρέχουν στο παιδί κοινωνική μόρφωση αλλά και ψυχολογική στήριξη, διευκολύνοντας έτσι την ένταξή του στο κοινωνικό σύνολο.

Βέβαια, εξυπακούεται πως εξαρτάται κι από την προσωπική συνειδητοποίηση καθενός και την ιδιοσυγκρασία του. Ωστόσο, μάλλον πιο καίριας σημασίας αποδεικνύεται η στάση της εκάστοτε γυναίκας και της προσωπικής της βούλησης. Η ζωή καμιάς γυναίκας δεν σταματά μετά το γάμο και τη μητρότητα. Η ζωή σταματά μόνο για τη γυναίκα που φοβάται, που ζει εφησυχασμένη, που δεν οραματίζεται, που δεν επιθυμεί διακαώς και γι' αυτό δεν επιδιώκει να ζήσει όπως πραγματικά της αξίζει. Μόνο ο αγώνας είναι δυνατό να επιφέρει τη δικαίωσή της. Εξάλλου, ο δειλός ποτέ δεν κατάφερε τίποτα. Όπως έλεγαν χαρακτηριστικά οι αρχαίοι πρόγονοί μας «Οι επιμένοντες αεί νικώσκει».

Οραματίζομαι μια κοινωνία, στην οποία τα δύο φύλα θα είναι ίσα. Κανένα από αυτά να μην επιβουλεύεται, αλλά και να μην υποσκελίζει το άλλο. Βεβαίως, η αξία πρέπει να αναγνωρίζεται και να στηρίζεται. Όχι, όμως, να εκθειάζεται, γιατί τότε πλήττεται η αμοιβαιότητα στη σχέση των δύο φύλων. Ας προσέξουμε, όμως, όλες οι γυναίκες να μην επιδιώξουμε την εξομοίωσή μας με τους άνδρες, γιατί, τότε, θα αλλοτριωθούμε. Έστω, αν, φαινομενικά, φανούμε δυναμικότερες, στην ουσία, θα έχουμε υποταχθεί σε αυτούς υποσυνείδητα. Σας ευχαριστώ πολύ για την προσοχή σας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής, Κοντογουλίδου Ελένη, από το Νομό Πέλλας, έχει το λόγο.

ΕΛΕΝΗ ΚΟΝΤΟΓΟΥΛΙΔΟΥ (Νομός Πέλλας): Αξιότιμε κ. Πρόεδρε, αγαπητά μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι, δεν θα σας απασχολήσω πολύ και το πρόβλημα στο οποίο θα αναφερθώ είναι τα ατυχήματα εφήβων με μηχανάκια. Το 70% περίπου των ετησίων ατυχημάτων αφορούν σε νέους από 14 – 20 χρονών. Κατέχουμε μία από τις πρώτες θέσεις θανατηφόρων ατυχημάτων στην Ευρώπη κι είναι μία από τις πρωτιές που δεν θέλουμε να έχουμε.

Τα ατυχήματα των εφήβων είναι πλέον ρουτίνα και κανείς δεν ενδιαφέρεται. Η αστυνομία αφήνει να κυκλοφορούν στις πόλεις παράνομα νέοι οδηγοί, με υψηλές ταχύτητες, χωρίς να κάνουν τίποτα, μόνο και μόνο επειδή τα παιδιά αυτά βρίσκονται στον κύκλο γνωριμιών τους. Οι γονείς βάζουν τα μηχανάκια, ως έπαθλο καλών βαθμών και καλής διαγωγής. Το χειρότερο, η ίδια η

πολιτεία έχει κατεβάσει το όριο ηλικίας για μηχανάκια μικρού κυβισμού, συμβάλλοντας έτσι στη μείωση του ορίου ηλικίας θανάτων.

Καλό είναι, επιτέλους, να ληφθούν κάποια δραστικά μέτρα. Τα μεγάλα ποσά στα πρόστιμα είναι, ήδη, μια καλή αρχή, αλλά δεν φτάνει μόνο αυτό. Η υπευθυνότητα των αστυνομικών, όπως οι ίδιοι λένε ότι έχουν, πρέπει να πάρει σάρκα και οστά. Οι γονείς μπορούν να βρουν κάποιο καλύτερο κίνητρο για να κινητοποιήσουν τα παιδιά τους. Ακόμα κι αν αγοράσουν μηχανάκι, καλό θα ήταν να πάρουν κι ένα κράνος. Μόνο καλό θα τους κάνει.

Όσο για εσάς που με ακούτε τώρα κι έχετε ήδη ή σκοπεύετε να πάρετε μηχανάκι, προσέχετε, μην τρέχετε και φοράτε κράνος. Δεν είναι συμβουλή, είναι παράκληση. Σας ευχαριστώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Θα μου επιτρέψετε να επιβεβαιώσω αυτά που είπε η Έφηβος Βουλευτής τώρα. Όσοι οδηγείτε μηχανάκια, να φοράτε κράνος, ακόμη και στα 100 μέτρα, διότι δεν ξέρετε τι μπορεί να συμβεί. Το κράνος προστατεύει το κεφάλι, δηλαδή το πλέον ευαίσθητο κομμάτι του οργανισμού. Επειδή πολλά ατυχήματα έχουν γίνει από μηχανάκια και πολλά παιδιά βρίσκονται σε αναπηρία από μηχανάκια, το επισημαίνω, και σας το τονίζω: Όταν, λοιπόν, κυκλοφορείτε με μηχανάκι, να φοράτε κράνος.

Ο Έφηβος Βουλευτής, Γιαννόπουλος Βασίλης, από το Νομό Αρκαδίας έχει το λόγο.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Νομός Αρκαδίας): Αξιότιμε κ. Πρόεδρε της Επιτροπής, αξιότιμα μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, είμαι ιδιαίτερα χαρούμενος που μου δίνεται η δυνατότητα να εκφράσω τις απόψεις μου, που θεωρώ ότι εκφράζουν και τους περισσότερους νέους, για το καυτό, για εμάς, θέμα των ναρκωτικών.

Η εποχή μας, εποχή μεταβιομηχανική ή ώριμου καπιταλισμού, όπως ονομάζεται, χαρακτηρίζεται από μια σημαντική πρόοδο σε όλα τα επίπεδα ζωής, που έχει καταστήσει το σημερινό άνθρωπο προνομιούχο έναντι των ανθρώπων των παρελθοντικών εποχών. Ενώ, όμως, θα περιμέναμε οι σημερινοί νέοι να χαιρόνταν τη μακαριότητα του πολιτισμού μας, βλέπουμε πως παρατηρείται μια ροπή προς τα ναρκωτικά, πράγμα που σημαίνει πως ο σημερινός κόσμος δεν τους ικανοποιεί, γιατί τα ναρκωτικά δεν είναι τίποτα άλλο παρά προσπάθεια αποφυγής της πραγματικότητας.

Αναζητώντας, λοιπόν, τα αίτια, θα δούμε έναν αλλοτριωτικό χαρακτήρα των πόλεων, που καλλιεργεί μοναξιά, ανωνυμία στο πλήθος, αποπροσωποποίηση. Παρατηρείται, επίσης, μια κατολίσθηση αξιών, εξατομίκευση, ανταγωνιστικές σχέσεις και όχι σχέσεις υγιείς και διαχρονικές. Θα δούμε, ακόμη, μια ιδεολογική σύγχυση, έναν προσανατολισμό και, το πιο σημαντικό, κοινωνίες

που κηρύσσουν την αγιότητα της εργασίας και προσφέρουν την αθλιότητα της ανεργίας.

Αναζητώντας, όμως, βαθύτερα αίτια, ανακαλύπτουμε ανθρώπους, χωρίς προσωπικότητα, που έχουν την τάση να μιμούνται καταστάσεις και όχι να πρωτοπορούν. Άτομα που έχουν μειωμένη ηθική αντίληψη και έλλειψη καρτερικότητας. Καταφεύγοντας, όμως, στον κόσμο της εφιαλτικής αυτής νιρβάνα, όχι μόνο τα προβλήματα δεν επιλύονται, αλλά, αντίθετα, συνθλίβονται εσωτερικά, αποδιοργανώνονται ηθικά και η ψυχική εξάρτηση τους κάνει έρμαιο του πάθους. Όπως, χαρακτηριστικά, λέει ο Μάριος Πλωρίτης «Δεν θέλουν να ξεφύγουν, γιατί δεν μπορούν να θέλουν».

Συνεπώς, τα ναρκωτικά, αυτόματα, οδηγούν σε εξάρτηση, σε απώλεια αυτοελέγχου, χειραγώγηση, κοινωνική απομόνωση, προοδευτική αυτοκτονία. Πρόσθετα, οδηγούμενοι, επαγωγικά, από το άτομο προς την κοινωνία, παρατηρούμε καθημερινά διάφορα κρούσματα ανομίας, όπου καταφεύγουν οι περισσότεροι χρήστες για την εξασφάλιση δόσης και συχνά – πυκνά, διάφορες τραγικές μορφές να κείτονται σε παγκάκια, πεζοδρόμια ή όπου βρουν. Γιατί;

Είναι επιτακτική, λοιπόν, η ανάγκη για λήψη μέτρων, για πρόληψη και αντιμετώπιση του προβλήματος των ναρκωτικών. Συγκεκριμένα, η καλύτερη θεραπεία είναι η πρόληψη. Δηλαδή, η σωστή και έγκαιρη ενημέρωση, η διαφώτιση των νέων. Επιπροσθέτως, με τη βοήθεια επιστημόνων, με την ίδρυση περισσότερων κέντρων αποτοξίνωσης, με την περαιτέρω χρηματοδότηση αρμόδιων οργανισμών, με στοργή στα θύματα, με ποινές στους εμπόρους θα μπορέσει να αναβαθμιστεί η ποιότητα της ζωής και, πολύ περισσότερο, θα προσφερθεί στους νέους ζωή με νόημα.

Κυρίες και κύριοι, είναι λυπηρό να χάνονται νέοι άνθρωποι από τη μάστιγα των ναρκωτικών και είναι βέβαιο ότι αν η κοινωνία το θελήσει πραγματικά, μπορεί να δώσει λύση στο πρόβλημα αυτό. Τότε, είναι επίσης σίγουρο ότι οι νέοι θα κάνουν την επιλογή τους και αυτή δεν θα είναι άλλη από τη ζωή, την πραγματική, την ουσιαστική, όχι τη βυθισμένη στον κόσμο των ψευδαισθήσεων και των παραισθήσεων. Είναι σίγουρο ότι τότε θα πάψουν να τρέπονται στα και να τέρπονται με τα ναρκωτικά, όπως είπε κι ο Μάριος Πλωρίτης. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστώ πολύ κι εγώ για το θέμα που ανέπτυξε ο Έφηβος Βουλευτής Γιαννόπουλος Βασίλης, που έχει σχέση με τα ναρκωτικά. Αυτά τα οποία είπε, βάλτε τα όλοι στο μυαλό σας και σας το λεω κι εγώ. Σας το λέει και η Βουλή των Ελλήνων: Μακριά από τη μάστιγα των ναρκωτικών. Τα ναρκωτικά προκαλούν κοινωνική και οικονομική εξαθλίωση της οικογένειας και θάνατο του χρήστη. Εσείς πρέπει να υπογράψετε προς τη χαρά της ζωής και όχι προς το θάνατο που φέρνουν τα ναρκωτικά.

Ο Έφηβος Βουλευτής, Καραϊσκος Δημήτρης, από το Νομό Πιερίας, έχει το λόγο.

ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (Νομός Πιερίας): Ως μέλος της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων θα ήθελα να σας μεταφέρω τις απόψεις μου για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι συμπατριώτες μας στον τομέα της υγείας, τις οποίες πιστεύω ότι συμμερίζεστε. Θα ήθελα να σας παραθέσω κάποιες προτάσεις για τη λύση τους.

Αρχικά θέλω να αναφερθώ στις μεγάλες ελλείψεις που παρατηρούνται όσον αφορά στο προσωπικό των νοσοκομείων όλης της χώρας. Δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν κλάδοι της υγείας που να υπολειπονται βάζοντας σε κίνδυνο τη δημόσια υγεία. Αυτές οι θέσεις πρέπει να καλυφθούν με νέες προσλήψεις ή με αύξηση του ωραρίου των εργαζομένων στον κλάδο της υγείας, όταν κάτι τέτοιο καθίσταται δυνατό. Είμαι βέβαιος πως θα έχετε παρατηρήσει περιπτώσεις θανάτων λόγω της καθυστέρησης των ασθενοφόρων να μεταφέρουν τον ασθενή. Σίγουρα τα ΕΚΑΒ νοσούν χωρίς προσωπικό και ειδικό εξοπλισμό που να μπορεί να εγγυηθεί ασφαλή μεταφορά των ασθενών. Είμαι σίγουρος ότι το ΕΚΑΒ πρέπει να αναδιοργανωθεί ριζικά, ώστε να υπάρξουν ουσιαστικές αλλαγές. Πρώτα πρέπει να γίνουν προσλήψεις οδηγών και πληρώματος για την πλήρη κάλυψη των κενών του προσωπικού. Ακόμη, τα ΕΚΑΒ πρέπει να χρησιμοποιήσουν κάθε μορφή μεταφορικών μέσων, όπως ελικόπτερα και πλοία για τη μεταφορά των ατόμων που βρίσκονται στις απομακρυσμένες περιοχές, κυρίως νησιά και ορεινά χωριά, όπου η οδική βοήθεια είναι περιορισμένη ή και αδύνατη σε κάποιες περιπτώσεις.

Τέλος, θέλω να αναφερθώ στο πρόβλημα που δημιουργείται κατά περιόδους στη δημόσια υγεία, το χρηματισμό γιατρών για να κάνουν το αυτονόητο, τη δουλειά τους. Κάτι τέτοιο, ίσως να μπορεί να λυθεί με συνεχή έλεγχο των αρχών και με συνεργασία των ασθενών θυμάτων με την αστυνομία.

Ελπίζω με την ομιλία μου να σας έδωσα μία σαφή εικόνα των σημαντικότερων προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε καθημερινά στον κλάδο της υγείας. Σας ευχαριστώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η έφηβος βουλευτής Βαλογιάννη Θεοδώρα.

ΒΑΛΟΓΙΑΝΝΗ ΘΕΟΔΩΡΑ (Νομός Αττικής): Θα ήθελα να ξεκινήσω με τη φράση ότι τα ναρκωτικά είναι η «μάστιγα της σύγχρονης εποχής», γιατί πιστεύω πως αυτή προσδιορίζει καλύτερα τη σοβαρότητα και την επικινδυνότητα του φαινομένου. Όταν χρησιμοποιούμε τον όρο ναρκωτικά εννοούμε κάποια φάρμακα που παρήχθησαν με νόμιμο και επιστημονικό τρόπο, όπως

η μορφίνη, η ηρωίνη και άλλα, με σκοπό τη χημική αποκατάσταση των διαταραχών του ανθρώπου, οι οποίες προκαλούνται από την ίδια την κοινωνία. Εμφάνιση του φαινομένου αυτού δεν αποτελεί μία τυχαία συνθήκη ούτε είναι αποτέλεσμα παρθενογένεσης. Τα χαρακτηριστικά είναι τα εξής. Προσωπικά αδιέξοδα, άγχος, μοναξιά, οικογενειακά προβλήματα, κρίση του θεσμού της οικογένειας, κακές συναναστροφές, μόδα, μίμηση, περιέργεια, αμφισβήτηση των παραδοσιακών αξιών, έλλειψη ιδανικών και προτύπων, τάση φυγής από την πραγματικότητα, έλλειψης αυτοπεποίθησης, αδυναμία αντίστασης, έλλειψη διαλόγου, αγανάκτηση και αδιαφορία των μεγάλων, επιπολαιότητα και απερισκεψία, πολιτική αδιαφορία, ελλιπής ενημέρωση από το σχολείο και την πολιτεία, εύκολη προμήθεια ναρκωτικών, ανεπαρκής αστυνόμευση και τέλος η προσπάθεια εξόντωσης της νεότητας που αν είναι ισχυρή θα διαφοροποιηθεί το επίπεδο ζωής.

Η ύπαρξη και πολύ περισσότερο η παγίωση του φαινομένου αυτού έχει πολλές αρνητικές συνέπειες τόσο για το ίδιο το άτομο, όσο και για την κοινωνία. Οι συνέπειες για το ίδιο το άτομο είναι καταστροφικές για τη σωματική και τη ψυχική υγεία του. Όσον αφορά την κοινωνία οι συνέπειες είναι οι εξής. Βία και εγκληματικότητα, επαγγελματικά και οικογενειακά προβλήματα, κοινωνική απομόνωση, οικονομική εξαθλίωση και μεταδιδόμενα νοσήματα, όπως ο ιός του AIDS και η ηπατίτιδα. Η επικινδυνότητα του φαινομένου καθιστά άμεση και επεκτατική την ανάγκη εύρεσης αποτελεσματικών τρόπων αντιμετώπισης, όπως η ενημέρωση από ειδικούς, οι βαρύτατες ποινές στους εμπόρους, ακόμη και η επιβολή της θανατικής ποινής, περισσότερα και οργανωμένα κέντρα απεξάρτησης, συμβουλευτικοί σταθμοί για ψυχολογική υποστήριξη, ομαλή ένταξη απεξαρτημένων στην κοινωνία, επαγγελματική αποκατάσταση εξαρτημένων, ενίσχυση του σώματος δίωξης ναρκωτικών, χορήγηση υποκατάστατων φαρμάκων, δημιουργία περισσότερων αθλητικών και πολιτιστικών κέντρων, επισκέψεις μαθητών σε κέντρα αποτοξίνωσης, ενίσχυση της παιδείας, παγκόσμια συνεργασία για να καρπωθούμε των γνώσεων και της εμπειρίας χωρών που αντιμετωπίζουν περισσότερο καιρό το πρόβλημα, αυστηρή αστυνόμευση των συνόρων για πάταξη της εισαγωγής και λαθρεμπορίας και τέλος, αγάπη, διάλογος, αποδοχή απεξαρτημένων ατόμων από όλη την κοινωνία.

Το συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι τα ναρκωτικά είναι ένα μελανό σημείο για το παρόν και αρνητική υποθήκη για το μέλλον της κοινωνίας μας. Για το λόγο αυτό κανείς δε δικαιούται και δε δικαιολογείται να εφησυχάζει. Όλοι οφείλουμε να αναλάβουμε τις ευθύνες μας και να επιστρατεύσουμε τις δυνάμεις μας στον αγώνα της καταπολέμησης των παραισθησιογόνων ουσιών, αν βέβαια ευαγγελιζόμαστε ένα καλύτερο μέλλον.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ (Νομός Ηλείας): Θα ήθελα να παρέμβω σε κάτι. Θέλω να δώσω συγχαρητήρια στη συνάδελφο. Απλώς σχετικά με την αναφορά που έκανε για θανατική ποινή, πιστεύω ότι σε ένα δημοκρατικό κράτος και σε κανένα κράτος δεν θα έπρεπε να αποδίδεται σε κανένα άνθρωπο. Και αυτό γιατί ότι και να έχει κάνει κάποιος στη ζωή του δεν είμαστε θεοί, ώστε να μπορέσουμε να του στερήσουμε τη ζωή. αντίθετα θα έλεγα ότι πρέπει να του τη φτιάξουμε.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η θανατική ποινή δεν ισχύει στη χώρα μας, μόνο τα ισόβια.

ΕΛΕΝΗ ΜΑΡΚΑΚΟΥ (Νομός Λακωνίας): Θα ήθελα να παρέμβω και να απευθυνθώ στο συνάδελφο, κύριο Γεωργάκη. Όταν αυτός ο άνθρωπος έχει στερήσει τη ζωή από κάποιον άλλο, τότε ποια τιμωρία του αξίζει;

ΣΩΤΗΡΗΣ ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ (Νομός Ηλείας): Να καταδικαστεί από τις οικογένειες.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Σε τέτοια ευαίσθητα θέματα μπορεί να υπάρχουν και διαφορετικές απόψεις. Αυτό συμβαίνει πολλές φορές και κατά τη συζήτηση διάφορων νομοσχεδίων στη Βουλή. Μέσα από τη διαφορετική άποψη βγάζουμε την καλύτερη συνισταμένη για το καλό της κοινωνίας. Το να έχετε διαφορετικές απόψεις μεταξύ σας είναι υγιές. Το λόγο έχει η έφηβος βουλευτής Ιωάννου Αντωνία.

ΑΝΤΩΝΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ (Κύπρος – Πάφος): Ένα από τα πιο σοβαρότερα κοινωνικά προβλήματα της εποχής μας είναι η ανεργία, η οποία αποτελεί απειλή όχι μόνο για την οικονομία των υπό ανάπτυξη κρατών, αλλά και των ανεπτυγμένων. Καθημερινά, όλο και πιο πολλοί και πιο επικίνδυνοι γίνονται οι ρυθμοί των ανέργων στις χώρες του καπιταλισμού, ώστε να κρίνεται ολόκληρο σχεδόν το οικοδόμημα των πολιτιστικά ανεπτυγμένων χωρών. Έτσι, λοιπόν, είναι συνυφασμένη η αντίφαση σε αυτές τις χώρες. Από τη μία η εξέλιξη της τεχνολογίας και της επιστήμης και από την άλλη το όλο και μεγαλύτερο εξαπλωμένο φάσμα της ανεργίας. Για το λόγο, αυτό καθημερινά γίνονται όλο και περισσότερες οι φωνές διαμαρτυρίας εκείνων που προβλέπουν πως αν συνεχιστεί αυτή η αντίφαση, τότε είναι ζοφερό το μέλλον των οικονομιών της Δύσης. Οι αιτίες της ανεργίας κατά κύριο λόγο προβάλλουν ως ο παράδεισος της μεταβιομηχανικής κοινωνίας και ο τρόπος οργάνωσης και δομής της οικονομίας. Συγκεκριμένα, ο παράδεισος έχει μετατραπεί σε κόλαση για τους πολλούς και πραγματικός παράδεισος για τους λίγους. Αιτία είναι η τεχνολογία που όλο και πιο πολύ τελειοποιεί τα παραγωγικά μέσα με αποτέλεσμα να περιορίζονται οι ανάγκες σε εργατικά χέρια και να εξωθούνται στην ανεργία εκατομμύρια εργαζόμενοι.

Από την άλλη στοχεύοντας η οικονομία στην όσο το δυνατό μεγαλύτερη συσσώρευση των

αγαθών στα χέρια των λίγων, στην ελαχιστοποίηση του χρόνου παραγωγής των αγαθών, αλλά και στη μεγιστοποίηση των εσόδων, μία οικονομία που προγραμματίζει τα αποθεματικά της για την αυτοσυντήρηση και αυτοπροστασία της και δεν τα διαχέει στις μάζες για την ποιοτική και ποσοτική αναβάθμιση του επιπέδου ζωής τους, είναι μία οικονομία που αποβλέπει στον κεφαλαιούχο και όχι στον εργαζόμενο. Είναι πηγή της ανεργίας και συγχρόνως την υποθάλλει και την αναπαράγει επικίνδυνα.

Άλλες αιτίες πρέπει να αναζητηθούν στην αστυφιλία, στη συγκέντρωση περισσότερων εργαζομένων από ότι η προσφερόμενη εργασία στα αστικά κέντρα, στον υποτυπώδη επαγγελματικό προσανατολισμό και τεχνικό εξοπλισμό, ιδιαίτερα στις υπό ανάπτυξη και στις υποανάπτυκτες χώρες και τέλος, ο υπερπληθυσμός σε συνδυασμό με τα παραπάνω και την πολυθεσία.

Σε γενικές γραμμές η ανεργία είναι ένα φαινόμενο δεμένο στενά με την οργάνωση και τη λειτουργία της οικονομίας. Οι συνέπειες της ανεργίας είναι γνωστές. Οικονομικές κρίσεις, πληθωρισμός, αφού η εργατική τάξη αδυνατεί όλο και πιο πολύ να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της αγοράς και δημιουργούνται προβλήματα στην απορρόφηση των παραγωγικών αγαθών. Το κράτος στην ανάγκη του να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της ανεργίας μετατρέπεται σε κοινωνικό μισθό επιδόματα ανεργίας, έδρα απασχόλησης των ανέργων, κεφάλαια τα οποία θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν σε έργα υποδομής και κοινωφελή τόσο για τα άτομα όσο και για τα σύνολα. Η κοινωνική κρίση που μεταφράζεται σε αργόσχολα και ανεπάγγελτα στοιχεία, σε εξαθλιωμένες μάζες, που καταλήγουν ή σε παρασιτικά επαγγέλματα ή στην υποαπασχόληση. Συνήθως, όμως η ανεργία παράγει φαινόμενα κοινωνικής παθογένειας, όπως η βία, η εγκληματικότητα, η πορνεία και τα ναρκωτικά.

Είναι λογικό τούτο, από τη στιγμή που βλέπει από τη μία τη δική του φτώχεια και ανέχεια και από την άλλη, τον εύκολο πλουτισμό των άλλων ή καθημερινά ζει και γνωρίζει τις προκλήσεις της καταναλωτικής κοινωνίας, δεν μπορεί παρά να αντιδράσει αρνητικά μιας και βιώνει αρνητικά και εχθρικά τη σύγχρονη κοινωνία. Η κοινωνική αδικία, η εκμετάλλευση, από μέρους των επιτηδείων, των ανέργων, διαρκώς μεγαλώνει, ενώ όλο και πιο έντονα και πιο επικίνδυνα διευρύνεται το χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών, ανωτέρων και κατωτέρων, οικονομικά ισχυρών και ασθενέστερων κοινωνικών τάξεων. Όμως, το χειρότερο αποτέλεσμα της ανεργίας είναι η άμβλυση των κοινωνικών συναισθημάτων, όπως ο αυτοσεβασμός ο ετεροσεβασμός, η ευθύτητα, το συναίσθημα ευθύνης και η φιλαλήθεια. Όλα αυτά δίνουν τη θέση τους στην απάτη, το ψέμα, την κερδοσκοπία,

την υποκρισία, την καχυποψία, την πονηριά, την αδιαφορία για το συνάνθρωπο και την επικράτηση μάλλον και τον καθαγιασμό του εγκλήματος. Η αξιοπρέπεια σε τέτοιες κοινωνίες είναι στοιχείο άγνωστο και συνήθως, μεταφράζεται σε χρήση κάθε μέσου για την απορρόφηση σε κάποια εργατική θέση.

Γίνεται, λοιπόν, ξεκάθαρο, ότι το πρόβλημα είναι τεράστιο και δεν επιδέχεται ανεύθυνες προτάσεις, αλλά απαιτεί άμεσες ρεαλιστικές λύσεις. Πρώτα απ' όλα, χρειάζεται η Πολιτεία να δημιουργήσει το κατάλληλο οικονομικό υπόβαθρο με την ανάπτυξη των πρωτογενών και δευτερογενών τομέων της παραγωγής, ώστε να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας και να φροντίσει, ώστε να αλλάξει η νοοτροπία γονιών και παιδιών που θεωρούν ανώτερα επαγγέλματα, εκείνα που συνοδεύονται με την ετικέτα του πανεπιστημίου. Μόνο, όταν τονωθεί η παραγωγή, βιομηχανική και αγροτική, αν συνειδητοποιήσει κανείς πως αξίζει μόνο αν κάνει εκείνο που του αρέσει και τον ευχαριστεί βαθύτερα και αν αλλάξει η αξιολόγηση εκ μέρους μας της ζωής, μπορούμε να ελπίζουμε πως η ανεργία θα περιοριστεί. Επίσης, μόνο αν πάψουμε να χωρίζουμε τα επαγγέλματα σε ανώτερα και κατώτερα και θεωρούμε ντροπή και ατιμία κάθε επάγγελμα που δεν έχει την ετικέτα του πανεπιστημίου. Ακόμη, να εκσυγχρονιστεί η επαγγελματική εκπαίδευση και η εκπαίδευση που παρέχεται στις τεχνικές σχολές, θα ζωντανέψει η ύπαιθρος με την αποκέντρωση των παραγωγικών μονάδων με κρατικές επιχορηγήσεις, να ελέγχονται τα δάνεια που δίνονται από τις τράπεζες και τους κρατικούς φορείς και να πιέζονται οι δανειοδοτούμενοι για επενδύσεις. Να μειωθούν τα επιτόκια των τραπεζών και να βγει και να επενδυθεί το χρήμα, να επεκταθεί το σχέδιο πόλεων και να προστατευθεί η κατοικία, να οργανωθούν και να αξιοποιηθούν οι πηγές τουρισμού, θερινού και χειμερινού, να υπάρξουν νέες ειδικότητες με παράλληλη ενίσχυση της έρευνας στα πανεπιστήμια και τα τεχνολογικά ιδρύματα. Επιπροσθέτως, να υπάρξουν διαφανή και αξιοκρατικά κριτήρια προσλήψεων, να μειωθεί το ωράριο εργασίας και να απαγορευτεί δια νόμου η πολυθεσία. Όμως, βασικά χρειάζονται βαθιές τομές στο σύστημα παιδείας και αξιολόγησης της ζωής.

Σας ευχαριστώ.

(Στο σημείο αυτό ο Προεδρεύων της Επιτροπής διέκοψε τη συνεδρίαση για ολιγόλεπτο διάλειμμα)

(ΔΙΑΚΟΠΗ)

(ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής, Αναγνωστοπούλου Χαρά, από τη Β' Αθηνών, έχει το λόγο.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθηνών): Αγαπητά μέλη της Επιτροπής της Βουλής, αγαπητοί Βουλευτές.

Το θέμα που με απασχόλησε είναι το πρόβλημα του Τέταρτου Κόσμου, δηλαδή των αστέγων, των περιθωριοποιημένων αυτής της χώρας. Σίγουρα όλοι μας θα έχουμε συναντήσει ανθρώπους να κοιμούνται στα παγκάκια, να τριγυρίζουν στους δρόμους με πρόσωπα ταλαιπωρημένα και κουρασμένα, αυτοί οι ατελείωτοι ταξιδιώτες της καθημερινότητας. Ποιος από εμάς πήγε να τους πλησιάσει, να τους μιλήσει, να τους βοηθήσει και να τους πει ότι η ζωή είναι ωραία και ότι έχει εξόδους από τη λύπη και τη μιζέρια. Αυτοί είναι άνθρωποι σαν και εμάς που δυστυχώς η τύχη, μάλλον η ατυχία, τους οδήγησε σε αυτή την κατάσταση. Είναι άνθρωποι που είχαν όνειρα, αλλά για κάποιο λόγο αυτά χάθηκαν κάτω από τα προβλήματά τους και εμείς συνεχίζουμε και επιτρέπουμε να ζουν έτσι. Περνάμε από δίπλα τους πολλές φορές και ή τους αγνοούμε προσπερνώντας τους ή τους «πετάμε» κάποια χρήματα νομίζοντας ότι κάτι κάναμε.

Για μένα η αξία κρίνεται περισσότερο στην αγάπη, στον έρωτα, στον αγώνα και όχι τόσο στα χρήματα, στη δόξα και στην εξουσία. Μάλλον καθόλου, όχι τόσο. Σημασία έχει, λοιπόν, να τους προσεγγίσουμε. Η φυγή μακριά από αυτό το πρόβλημα για μένα δείχνει εγωισμό. Ποιος άνθρωπος δεν θέλει να είναι ευτυχισμένος; Κανείς. Γι' αυτό πρέπει να βοηθάμε αυτούς τους ανθρώπους, όχι μόνο τις ημέρες των Χριστουγέννων και του Πάσχα, αλλά πάντα. Ας ασχοληθεί η Κυβέρνηση με τους ανθρώπους και όχι με το χρήμα. Αν όλα αυτά τα χρήματα που ακούγονται κατά καιρούς από τις τηλεοράσεις ότι διακινούνται παράνομα μεταξύ των αξιότιμων Βουλευτών και των αξιότιμων γερόντων της Εκκλησίας παρέχονταν για την ίδρυση των ιδρυμάτων απορρόφησης αυτών των αστέγων, των περιθωριοποιημένων, τότε το πρόβλημα θα αμβλύνονταν κατά πολύ.

Επειδή το θέμα είναι οι τρόποι επίλυσης και πιστεύω ότι σ' αυτό πρέπει να δίνεται βάση, θα πω ότι τρόπος επίλυσης είναι η προσωπική προσπάθεια του καθενός. Δηλαδή, καθένας από εμάς να τους προσεγγίσει και να τους καθοδηγήσουμε σε ειδικούς χώρους, σε ιδρύματα. Επίσης, η πολιτεία θα πρέπει να ασχοληθεί με αυτούς τους ανθρώπους και να ιδρύσει και άλλους χώρους που θα παρέχουν ψυχολογική υποστήριξη, δουλειά, τροφή. Η Εκκλησία θα μπορούσε να αναλάβει

τη σίτισή τους, καθώς και τα μοναστήρια θα μπορούσαν να ασχοληθούν με τη στέγαση.

Εγώ θεωρώ πολύ σημαντική την αγάπη πέρα από κομματικά πιστεύω, πέρα από χρήματα, πέρα από συμφέροντα. Πιστεύω ότι πάνω απ' όλα είμαστε άνθρωποι και δεν πρέπει να το ξεχνάμε ποτέ. Ευχαριστώ για την ευκαιρία που μου δώσατε. Ο αγώνας μου δεν πρόκειται να σταματήσει εδώ. Θα συνεχιστεί και έξω από εδώ και στους δρόμους και σε συζητήσεις και σε πορείες.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, μαζί μας είναι και ο πρώην Πρόεδρος της Βουλής, κ. Απόστολος Κακλαμάνης.

Χαίρομαι που ακούω από τους Έφηβους Βουλευτές, τα νέα παιδιά, να καταθέτουν απόψεις για διάφορα κοινωνικά θέματα και οι απόψεις να είναι πάρα πολύ σωστές.

Ο Έφηβος Βουλευτής, Κυριακάκης Μιχαήλ, από την Α' Αθηνών, έχει το λόγο.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΥΡΙΑΚΑΚΗΣ (Α' Αθηνών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συνάδελφοι. Ένας τομέας που οφείλουμε να προσεγγίσουμε σε αυτόν εδώ το χώρο θεωρώ πως είναι ο ρατσισμός.

Στις σύγχρονες κοινωνίες η ρατσιστική προκατάληψη όχι μόνο επιβιώνει, αλλά και οξύνεται. Πολλές φορές οι άνθρωποι διακρίνουν τους συνανθρώπους τους σε ομάδες με βάση ένα ιδιαίτερο γνώρισμα και υποστηρίζουν την ανωτερότητά τους. Η μεροληπτική αυτή στάση μπορεί να οδηγήσει σε περιθωριοποίηση και κοινωνικό αποκλεισμό ατόμων ή και ολόκληρων ομάδων. Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, πώς είναι απαραίτητο να καταπολεμήσουμε αυτές τις απόψεις. Για να το πετύχουμε, πρώτα χρειάζεται να δράσει η πολιτεία. Η πολιτεία οφείλει να εξασφαλίσει τη δυνατότητα ισότιμης συμμετοχής των ευάλωτων στο ρατσισμό ομάδων στην κοινωνική, πολιτική και οικονομική δράση της χώρας. Είναι απαραίτητο να δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας και να φροντίσει για την ασφάλιση και υγειονομική περίθαλψη των ατόμων που υφίστανται τον στιγματισμό.

Όσον αφορά στο νομικό πλαίσιο, χρειάζεται να εκσυγχρονιστούν οι νομοθεσίες που εμμένουν σε ρατσιστικές ιδεολογίες και να κατοχυρωθούν πλήρως τα ανθρώπινα δικαιώματα. Πολύ σημαντικός είναι, επίσης, ο ρόλος που κατέχει ή ορθότερα οφείλει να κατέχει η παιδεία στη διευθέτηση του ζητήματος. Η ισότητα στην εκπαίδευση και επιμόρφωση όλων ανεξαιρέτως θα συμβάλλει αποτελεσματικά. Η ανθρωπιστική παιδεία και η ανάπτυξη κριτικής σκέψης θα είναι τα όπλα μας στο δύσκολο αυτό αγώνα. Όταν το παιδί μαθαίνει από μικρή ηλικία να αντιμετωπίζει τις διάφορες συνθήκες χωρίς φανατισμό, θα γίνει ανθρωπιστής και όχι σωβινιστής. Γι' αυτό το λόγο τα θέματα των βιβλίων είναι αναγκαίο να εκσυγχρονιστούν και να διδάσκουν ότι οι διαφορετικές

νοοτροπίες δεν αποτελούν εχθρό, αλλά σύμμαχο των δικών μας.

Στη συνέχεια, θα ήταν λάθος να μην αναφερθούμε στη λειτουργία που πρέπει να διαδραματίσουν τα ΜΜΕ. Εξαιρετικά ωφέλιμο θα ήταν οι άνθρωποι των μέσων αυτών να αφυπνίσουν το κοινό με ενημερωτικές εκπομπές. Σε αυτές θα γίνεται προσπάθεια να παρουσιάζονται οι πολιτιστικές ιδιαιτερότητες των μειονοτήτων, καθώς και τρόποι για τη συνύπαρξη με την κυρίαρχη κουλτούρα.

Εποικοδομητική είναι ακόμη η προβολή των πνευματικών ανθρώπων, οι οποίοι θα διαφωτίσουν τους λαούς και θα τους μάθουν ότι δεν υπάρχει ανώτερος και κατώτερος. Επίσης, ο καθένας μας ως μονάδα είναι πρόπον να δραστηριοποιηθεί και να σκεφτεί προσεκτικά το θέμα αυτό. Το άτομο πρέπει να απορρίπτει το ρατσισμό όχι μόνο θεωρητικά, αλλά και έμπρακτα μέσα από τη στάση και τη συμπεριφορά του. Υποχρέωσή μας είναι να σεβόμαστε την ανθρώπινη υπόσταση και να δείχνουμε ουσιαστικό ενδιαφέρον για τον άνθρωπο. Οφείλουμε να είμαστε πιο ανεκτικοί και ευαίσθητοι με τις διαφορετικές κοινωνικές ομάδες.

Επαγωγικά συνεπώς σκεπτόμενοι διαπιστώνουμε ότι στις σύγχρονες πολιτισμικές κοινωνίες, όπως η δική μας, αποτελεί ανάγκη αρμονικής συνύπαρξης και συνεργασίας των ατόμων. Προϋπόθεση επίτευξής της είναι η αντιμετώπιση του ρατσισμού, που αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα για την ομαλή κοινωνική συμβίωση.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Καλωσορίζω στην Επιτροπή μας τον Πρόεδρο της Βουλής, κ. Σιούφα, συνοδευόμενο από τον Γενικό Γραμματέα κ. Στεφάνου.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Ματίνα Κορδελά.

MATINA KOPDELA (Νομός Λάρισας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, κυρίες και κύριοι μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, το ζήτημα στο οποίο θα αναφερθώ είναι μια ασθένεια, μάστιγα της εποχής, η οποία απειλεί ολοένα και περισσότερους ανθρώπους και ιδιαίτερα νέους. Πρόκειται για την νευρογενή ή νευρική ανορεξία. Η ασθένεια αυτή πλήττει κατά κόρον νεαρά κορίτσια, τα οποία εντυπωσιάζονται από τα πρότυπα των αδυνατών μοντέλων και τη λάμψη που εκπέμπει ο χώρος της μόδας και του θεάματος. Τα ΜΜΕ προβάλλουν συνεχώς τέτοιου είδους πρότυπα και προσπαθούν να επιβάλλουν νέους σωματότυπους και νέες τάσεις, οι οποίες όμως, συχνά απειλούν την υγεία των ίδιων των νέων.

Επίσης, στο πρόβλημα αυτό συμβάλλει και η ελλιπής ανταπόκριση της οικογένειας. Οι ταχύτατοι και εξαντλητικοί ρυθμοί ζωής δεν αφήνουν περιθώρια διαλόγου μεταξύ γονέων και παιδιών, με αποτέλεσμα κάποια προβλήματα, που ταλανίζουν τους νέους, να αφήνονται στο

περιθώριο και να μεγιστοποιούνται. Παράλληλα, ο ρόλος του σχολείου στη διαιώνιση αυτής της κατάστασης λειτουργεί αρνητικά για την αντιμετώπισή της. Ο τεχνοκρατικός χαρακτήρας της εκπαίδευσης και ο περιορισμός του σχολείου στη στείρα μετάδοση γνώσεων εγκλωβίζει το νέο σε μια κατάσταση, δίχως να τον βοηθά, ουσιαστικά, να ξεπεράσει το πρόβλημά του.

Αυτό το φαινόμενο αποτελεί αρρώστια της εποχής, η οποία τείνει να κυριαρχήσει, αν δεν έχει συμβεί ήδη, σε όλο τον κόσμο. Πρέπει, λοιπόν, να ευαισθητοποιηθούν όλοι, ώστε να καταπολεμηθεί με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο. Αρχικά, η οικογένεια, ως πρωτογενής φορέας κοινωνικοποίησης, οφείλει να προσεγγίσει και να ενδιαφερθεί περισσότερο για το νέο. Να επικοινωνεί πιο συχνά και πιο ουσιαστικά μαζί του, ώστε να προλαμβάνονται, όσο είναι ακόμα στην αρχή, τέτοιου είδους προβλήματα.

Σημαντική, όμως, πρέπει να είναι η συμβολή και των ΜΜΕ στον αγώνα καταπολέμησης της νευρικής ανορεξίας. Πρέπει να απαγορευτεί από το Ε.Σ.Ρ. η προβολή διαφημίσεων που σχετίζονται με την προβολή ανορεξικών μοντέλων ή διαφημίσεις που προωθούν γενικότερα αυτή την κατάσταση. Επιπλέον, το Υπουργείο Υγείας, σε συνεργασία με τα ΜΜΕ, οφείλει να ενημερώνει τους νέους με διαφημιστικές εκστρατείες ή σεμινάρια, ενημερωτικές εκπομπές και ειδική επιμόρφωση για τέτοιου είδους θέματα.

Καταλυτική, όμως, θα πρέπει να είναι και η συμβολή της εκπαίδευσης. Τα σχολεία θα πρέπει να απαρτίζονται από ειδικούς ψυχολόγους, ικανούς να στηρίζουν ψυχικά τους νέους και να τους βοηθούν στα διάφορα προβλήματα που τους απασχολούν. Επίσης, στα σχολεία πρέπει να γίνεται συστηματικότερη ενημέρωση των μαθητών για τη νευρική ανορεξία και τους κινδύνους που ελλοχεύει.

Τέλος, το ίδιο το κράτος οφείλει να παρέμβει, με τη δημιουργία ειδικών κέντρων ενημέρωσης και στήριξης ανορεξικών ατόμων, δίχως να καταφεύγουν σε ειδικά νοσοκομεία του εξωτερικού, ώστε να αντιμετωπισθεί αποτελεσματικά αυτή η αρρώστια, καθώς πρόκειται για αρρώστια, διότι πολλές φορές είναι αδύνατον να αντιμετωπισθεί και δυστυχώς, καταλήγει ακόμη και στο θάνατο. Είναι άδικο και λυπηρό να χάνονται τόσο άνθρωποι και ιδιαίτερα νέοι, λόγω αυτής της αρρώστιας, ακόμη και να ταλαιπωρούνται από αυτή, στην πιο όμορφη περίοδο της ζωής τους. Πρέπει όλοι να παλέψουμε ενάντια στη νευρική ανορεξία. Μπορούμε όλοι μαζί να την καταπολεμήσουμε. Σας ευχαριστώ, για την προσοχή σας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Μαρία Μαυρονικόλα.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΥΡΟΝΙΚΟΛΑ (Νομός Δωδεκανήσου): Δεν έχω ετοιμάσει κάποιο κείμενο. Θα ήθελα, απλώς, να σας μιλήσω για κάτι που σκέφτηκα αυθόρμητα. Θέλω να μιλήσω για το θεσμό της Βουλής των Εφήβων. Συγκεκριμένα, πιστεύω ότι είναι ένας θεσμός εξαιρετικός στο να μας τυποποιεί, επειδή μας δημιουργεί την πεποίθηση ότι μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο, ενώ στην πραγματικότητα προτείνουμε κάποιες λύσεις και αυτές δεν πραγματοποιούνται. Δηλαδή, αν αυτά που λέγαμε γίνονταν πράξη, γιατί να προτείνουμε 13 χρόνια τα ίδια πράγματα;

Πιστεύω, λοιπόν, ότι θα πρέπει να δεσμεύσουμε τους Βουλευτές, τους πραγματικούς Βουλευτές, όχι τους Εφήβους. Θα πρέπει να συντάξουμε ένα κείμενο, στο οποίο θα προτείνουμε κάποια μέτρα αντιμετώπισης. Από αυτά, λοιπόν, τα μέτρα θα πρέπει να γράψουμε ότι οι πραγματικοί Βουλευτές, σε κάποιο συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, θα πρέπει να πραγματοποιήσουν ένα μικρό ποσοστό, για παράδειγμα το 2% ή το 4%. Είναι τόσο τραγικό να ζητάμε να πραγματοποιήσουν αυτά που λέμε;

Επίσης, πιστεύω ότι σ' αυτό το κείμενο θα πρέπει να σημειώσουμε ότι αν οι Βουλευτές δεν πραγματοποιήσουν αυτά που ζητάμε σε κάποιο συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, θα πρέπει να υποστούν κάποιες κυρώσεις. Για παράδειγμα, κάποια χρηματικά πρόστιμα. Δηλαδή, αν δεν γίνουν αυτά που λέμε, κάθε Βουλευτής θα πληρώσει, για παράδειγμα, ένα πρόστιμο 5.000 ευρώ. Με αυτά τα λεφτά θα μπορούμε να χτίσουμε, ένα σχολείο, ένα νοσοκομείο, κάτι με το οποίο θα βελτιώσουμε την κοινωνία. Γιατί, λοιπόν, ερχόμαστε εδώ; Γιατί τόσα χρόνια έρχονται 300 άτομα, λένε τις ιδέες τους και δεν γίνεται τίποτα; Δεν θέλετε να αλλάξουμε αυτό το θεσμό; Εμείς δεν είμαστε αυτός ο θεσμός; Μπορούμε να τον αλλάξουμε. Συμφωνείτε; Επίσης, θέλω να σας προτείνω να γράψουμε αυτό το κείμενο τώρα. Συμφωνείτε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ακούσαμε όσα είπατε, σας άκουσε και ο Πρόεδρος της Βουλής, κ. Σιούφας, καθώς και ο τέως Πρόεδρος της Βουλής, κ. Κακλαμάνης.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Βασιλική Κύρκου.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΥΡΚΟΥ (Νομός Καβάλας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Ελληνικής Βουλής, κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αξιότιμα μέλη, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ξεκινώντας την ομιλία μου, θα ήθελα να εκφράσω τη θερμή υποστήριξη, τη δική μου, αλλά και όλων των συνομηλίκων μου, στο θεσμό της Βουλής των Εφήβων, ένα θεσμό που έδωσε φωνή στους νέους της μέσης εκπαίδευσης. Θεωρώ ιδιαίτερα σημαντική την ευκαιρία που μας δίνετε να δημοσιοποιήσουμε τις απόψεις μας πάνω σε ζητήματα ζωτικά για τη νεολαία και την κοινωνία ευρύτερα.

Επέλεξα, λοιπόν, να αφιερώσω την ομιλία μου, σε ένα κατά την κρίση μου, ύψιστης σημασίας θέμα, στα άτομα με ειδικές ανάγκες.

Φιλοδοξώ ότι θα κεντρίσω την προσοχή και ότι ίσως καταφέρω να σας τονίσω περισσότερο το ενδιαφέρον προς τα άτομα αυτά, που ειλικρινά σας χρειάζονται. Αρχικά, θα αναφερθώ στα αίτια περιθωριοποίησης των ατόμων με ειδικές ανάγκες σήμερα. Πρώτα, θα εστιάσω την προσοχή μου στα αίτια περιθωριοποίησης, που πηγάζουν από το κάθε άτομο. Το άτομο αντιδρά σε κάθε τι διαφορετικό. Ειδικά στις μεγαλουπόλεις καλλιεργείται η απουσία σεβασμού προς το συνάνθρωπο, πόσο μάλλον προς τα άτομα αυτά. Επίσης, σε κοινωνίες, όπου το χρήμα θεοποιείται και επιδιώκεται μόνο το προσωπικό συμφέρον, υπάρχει απώλεια ευαισθησίας προς τον πλησίον, ένα παραπάνω, όταν εκείνος βρίσκεται σε δυσχερή θέση. Ακόμη, δίχως ηθικοπνευματικά εφόδια υποδηλωνόμαστε στο συρμό και αντιμετωπίζουμε αυτά τα άτομα κυριολεκτικά ως κατώτερα. Πρόσθετη πηγή αιτίας περιθωριοποίησης των ατόμων αυτών είναι η οικογένεια και το σχολείο. Από το σχολείο και την οικογένεια απουσιάζει κατάλληλα ανθρωπιστική παιδεία. Συγκεκριμένα, η ίδια η οικογένεια πρώτα από όλους μεταφέρει προκαταλήψεις και ταμπού στα νεώτερα μέλη της και τα παγιδεύει συστηματικά σε στερεότυπα για τα άτομα αυτά. Επιπλέον, υπαίτια για την περιθωριοποίηση των ατόμων με ειδικές ανάγκες είναι τα ΜΜΕ και το κράτος. Τα ΜΜΕ προβάλλουν τα άτομα αυτά, ως πρόσωπα, που χρίζουν ιδιαίτερης μεταχείρισης και δημιουργούν την εντύπωση ότι είναι ανίκανα να κάνουν ο,τιδήποτε αξιόλογο. Λίγες είναι οι διαφημιστικές προσπάθειες, για παράδειγμα για τους παραολυμπιακούς αγώνες. Το κράτος ενδιαφέρεται, κυρίως για την οικονομική πολιτική και την κοινωνική πορεία των οικονομικών δεικτών και όχι για την κοινωνική πολιτική και την κρατική μας πρόνοια.

Αφού τώρα παρέθεσα τα αίτια περιθωριοποίησης για τα άτομα με ειδικές ανάγκες, νομίζω ότι είναι αναγκαίο πια να παραθέσω και τους τρόπους άμυνας στο πρόβλημα αυτό. Κατά κύριο λόγο, το κάθε άτομο ξεχωριστά πρέπει να έχει ευαισθησία, κατανόηση, συμπάθεια, καθώς και καλλιεργημένη κοινωνική συνείδηση. Πρέπει να αντιμετωπίζει τα άτομα αυτά, όχι ως άτομα με ειδικές ανάγκες, αλλά ως άτομα με ειδικές ικανότητες. Επίσης, οι συμπολίτες δεν πρέπει να τους καλλιεργούν συμπλέγματα κατωτερότητας, αντίθετα πρέπει να δείχνουν αγάπη και ενδιαφέρον στα άτομα αυτά, να δίνουν ευκαιρίες ξεδίπλωσης της δημιουργικότητάς τους, δηλαδή να εργάζονται σε ένα χώρο βοηθητικά. Ακόμη, μπορούμε να αγοράσουμε προϊόντα, που κατασκευάζονται από αυτά τα άτομα, προκειμένου να τα ενισχύσουμε. Πρέπει να μπει φραγμός στον κοινωνικό ρατσισμό και αποκλεισμό και να επικρατήσει η κοινωνική συναναστροφή και ο διάλογος μαζί τους. Επιπρόσθετα,

η οικογένειά τους πρέπει να τους αφήνει περιθώρια αυτονομίας, καθώς και πρωτοβουλίες. Το κράτος τώρα με τη σειρά του πρέπει να βοηθήσει, ώστε να επιλυθεί το πρόβλημα αυτό. Η κινητοποίηση και η βοήθεια του κράτους και της πολιτείας, αναντίρρητα είναι σημαντική και αναγκαία. Καλό θα ήταν αν τοποθετούνταν ράμπες στα πεζοδρόμια και στα μέσα μαζικής μεταφοράς, ύστερα ειδικοί σηματοδότες με ηχητικά σήματα και ειδική λωρίδα κυκλοφορίας στους δρόμους, μετά η πολιτεία και το κράτος θα μπορούσε να φροντίσει, έτσι ώστε να δημιουργηθούν περισσότερα χωριά SOS για τα άτομα με ειδικές ανάγκες, καθώς και η δημιουργία περισσότερων ειδικών σχολείων, περισσότερες αθλητικές οργανώσεις, επαρκής ενημέρωση, μέσω σχολείου και εκστρατεία μέσα από τα ΜΜΕ, για ενημέρωση της κοινής γνώμης. Ακόμα, το κράτος θα μπορούσε να παρέχει οικονομική ενίσχυση με επιδόματα, αφού τα άτομα αυτά χρειάζονται ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, καθώς να παρέχονται και ψυχολόγοι και κοινωνικοί λειτουργοί, για την παρακολούθηση των ιδίων των ατόμων, αλλά και την καθοδήγηση των οικογενειών τους. Τέλος, η πολιτεία πρέπει να δίνει έμφαση στην κοινωνική πολιτική και όχι μόνο στην κοινωνική ευμάρεια, όπως συμβαίνει. Αξίζει να σημειωθεί ότι η περιθωριοποίηση αυτών των ατόμων, δηλώνει χαμηλό πολιτιστικό επίπεδο. Το φαινόμενο της περιθωριοποίησης ατόμων με ειδικές ανάγκες, πρέπει να καταγγελθεί, γιατί συνεπάγεται έλλειψη ανθρωπισμού και ευαισθησίας από την κοινωνία, μειωμένο ήθος, έλλειψη αλληλεγγύης πολιτισμένης κοινωνίας. Σ' αυτές τις συνθήκες, τα άτομα με ειδικές ανάγκες, έχουν συμπλέγματα κατωτερότητας, ανασφάλεια, άγχος, στοιχεία μιας κοινωνίας με χαμηλό επίπεδο. Την ίδια στιγμή τα άτομα αυτά, είναι δυνατόν να εκδηλώσουν ακόμη και επιθετικότητα. Αντιλαμβανόμαστε, λοιπόν, όλοι μας ότι μια τέτοια κοινωνία, που δεν μεριμνά γι' αυτά τα άτομα, είναι αναξιοκρατική και επομένως, μη δημοκρατική και μη πολιτισμένη. Ο δέκτης άλλωστε της κουλτούρας ενός λαού, σχετίζεται άμεσα με τη στάση των πολιτών και της πολιτείας απέναντι σε ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες. Εννοείται, λοιπόν, ότι ο δέκτης της δικής μας κουλτούρας, δεν θα θέλαμε να σχηματίσει μια τέτοια εντύπωση ότι δεν νοιαζόμαστε δηλαδή γι' αυτόν. Επισημαίνω για άλλη μία φορά ότι η στάση μας αυτή, πρέπει να αλλάξει.

Κλείνοντας, θα ήθελα να σας επιστήσω την προσοχή στην ανάγκη λήψης άμεσων μέτρων, αφού και το πρόβλημα αυτό είναι έντονο στη σημερινή εποχή, καθώς και να εκφράσω την ελπίδα πως η πολιτεία, αλλά και το κράτος, αλλά και όλοι μας ο καθένας μας, θα επιδείξει τη δέουσα στάση, ώστε η κατάσταση να βελτιωθεί.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Θίξατε ένα πάρα πολύ ευαίσθητο θέμα, που αφορά στα άτομα με ειδικές ανάγκες. Σας ενημερώνω ότι και η Επιτροπή μας πρόσφατα

έχει ασχοληθεί με τα άτομα με ειδικές ανάγκες και η Βουλή κατ' επανάληψη έχει ασχοληθεί και η συντεταγμένη πολιτεία ασχολείται όσο το δυνατόν περισσότερο. Έχουν γίνει αρκετά, χρειάζεται να γίνουν και άλλα, προκειμένου να βελτιώσουμε την ποιότητα ζωής των ανθρώπων αυτών.

Το λόγο έχει ο Πρόεδρος της Βουλής για να απευθύνει ένα χαιρετισμό.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΣΙΟΥΦΑΣ (Πρόεδρος της Βουλής): Άκουσα τέσσερις - πέντε ομιλίες Εφήβων - Βουλευτών, όπου έκαναν πολύ σωστές παρεμβάσεις. Άλλωστε ο λόγος για τον οποίο λειτουργείτε, όπως λειτουργούν οι Βουλευτές, έχει σκοπό να σας προγυμνάσει σε αυτό το εργαστήρι δημοκρατίας. Χτες το βράδυ θα με ακούσατε να λεω ότι το ονομάζω «πανεθνικό σχολείο». Ο ανατρεπτικός λόγος της μαθήτριας από τα Δωδεκάνησα, Μαυρονικόλα Μαρίας, συγκέντρωσε πολύ χειροκρότημα. Μια απάντηση. Αυτά τα 12 χρόνια που λειτουργεί η Βουλή των Εφήβων, εμπνευσμένη ιδέα και πρωτοβουλία του Απόστολου Κακλαμάνη, που παρακολουθεί και αυτός εδώ τη συνεδρίαση, αν παρέμεναν μέσα στους τέσσερις τοίχους των αιθουσών της Βουλής, πράγματι δεν θα είχαν καμία αξία. Οι συνεδριάσεις αυτές μεταδίδονται, όπως και χτες το βράδυ αλλά και κομμάτια της σημερινής συνεδρίασης των Επιτροπών και των αυριανών που θα συνέλθουν. Το πρόγραμμα παρακολουθούν χιλιάδες Έλληνες, όπως επίσης και δημοσιογράφοι. Αυτά τα οποία λέτε καταγράφονται, μελετώνται από τη Βουλή, από την κάθε κυβέρνηση και πάρα πολλά από όσα έχετε πει, έχουν γίνει πράξη. Δεν γίνονται όλα, γι' αυτό είστε εδώ και αύριο ως πολίτες της χώρας, γιατί μετά τα 18 χρόνια, έχετε το δικαίωμα να ψηφίζετε, είναι στα χέρια σας να «σπρώχνετε» τους πολιτικούς, για να τα κάνουν πράξη. Πέρα από αυτό η κοινωνία στο βαθμό που στρέφεται στη Βουλή των Εφήβων σήμερα, προσβλέπει από εσάς να ακούσει φρέσκιες ιδέες, ανατρεπτικό λόγο, όπως είχατε κι εσείς πριν από λίγο.

Θα θυμίσω αυτό που είχε πει ο πρώτος Πρόεδρος της Επιτροπής Αντώνης Σαμαράκης ότι απαγορεύεται «το απαγορεύεται». Μιλήστε ελεύθερα, εκφραστείτε, λειτουργήστε με τους κανόνες που λειτουργούν οι Επιτροπές για σύντομο, καθαρό λόγο, ιδέες και να είστε απόλυτα βέβαια, παιδιά μου, δεν θα πάνε χαμένες. Αυτό το τετράημερο που είστε εδώ είναι μια σημαντική εμπειρία σε αυτό που κοντά στη Βουλή των Εφήβων ο ίδιος το λεω ένα πανεθνικό σχολείο, ένα προγυμναστήριο, ένα εργαστήριο δημοκρατίας και να ξέρετε ότι συμβάλλετε στο να κάνουμε καλύτερη και τη δημοκρατία μας και τον κοινοβουλευτισμό με το να είστε εδώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Κάκκουρα Μαριέττα από την Κύπρο έχει το λόγο.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΚΑΚΚΟΥΡΑ (Λευκωσία – Κύπρος): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αξιότιμα μέλη της

Επιτροπής, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές. Τα κρούσματα αυξάνονται, τα θύματα πληθαίνουν. Αναφέρομαι σε μια μάστιγα της εποχής μας, η οποία δεν χρειάζεται ιδιαίτερες συστάσεις, την νευρική ανορεξία. Έχει γίνει η νέα τάση της μόδας. Το ειρωνικό στοιχείο στην όλη υπόθεση είναι ότι η ρίζα του κακού είναι η ίδια η μόδα, τα μοντέλα και οι διασημότητες, οι οποίες δρουν με λανθασμένα πρότυπα προς τους νέους έχουν ως αποτέλεσμα αυτή τη σωματική αλλά και ψυχική ασθένεια και το χειρότερο η κύρια προβολή αυτών των λανθασμένων προτύπων προέρχεται από την τέταρτη εξουσία, τα Μ.Μ.Ε. Με την πληθώρα διαφημίσεων και την εμφάνιση προτύπων επιβάλλουν, κυρίως, στους νέους έναν τρόπο ζωής, ο οποίος μπορεί ακόμα να καταλήξει και στον θάνατο.

Το γεγονός αυτό πρέπει να ευαισθητοποιήσει όλους μας γιατί είναι ανεπίτρεπτο να παίζει κανείς τη ζωή του κορόνα – γράμματα και να τη θυσιάζει στο βωμό της εξωτερικής εμφάνισης. Διερωτηθήκατε, γιατί οι νέοι γίνονται εύπλαστη μάζα στα χέρια των Μ.Μ.Ε.; Μήπως οι νέοι δεν έχουν τα κατάλληλα «όπλα» να αμυνθούν στην τέταρτη εξουσία, η οποία βομβαρδίζει καθημερινά τους νέους; Η οικογένεια και το σχολείο είναι οι φορείς που θα έπρεπε να καταρτίζουν τους νέους με τα κατάλληλα εφόδια, να τους βοηθούν στη διαμόρφωση μιας δομημένης προσωπικότητας η οποία δεν θα είναι ευπρεπής στη στάση της μόδας και της κοινωνίας.

Επιβάλλεται, λοιπόν, λήψη άμεσων μέτρων για την επίλυση αυτού του προβλήματος. Η Κυβέρνηση καλείται να παίξει ένα σημαντικό ρόλο σε αυτό. Αρχικά θα πρέπει να δημιουργήσει εξειδικευμένα κέντρα παροχής νοσηλείας και βοήθειας, έτσι ώστε να μπορούν σε Ελλάδα και Κύπρο να αντιμετωπίσουν τα κρούσματα. Έστω και εάν το σημαντικό κομμάτι λυθεί και ο ασθενής βάλει βάρος η ανορεξία σαν ασθένεια παραμένει. Συνεπώς, η σοβαρότητα του θέματος πρέπει να επισημαίνεται, μέσω ενημερωτικών φυλλαδίων και διαφημιστικών εκστρατειών με την βοήθεια του Υπουργείου Υγείας.

Επίσης, προτείνω την ίδρυση Ειδικών Συμβουλευτικών Κέντρων τα οποία θα αναλαμβάνουν τους ασθενείς μετά τη θεραπεία τους και θα τους εντάσσει σε προγράμματα για την πλήρη απεξάρτησή τους. Κύριος στόχος αυτών των προγραμμάτων είναι η αποφυγή επανάληψης του προβλήματος στα εύθραυστα, πλέον, θύματα.

Τα Μ.Μ.Ε., είναι Μέσα τα οποία το λιγότερο που έχουν να κάνουν είναι να βάλουν το δικό τους λιθαράκι στην επίλυση του προβλήματος. Μπορούν να προβάλουν χρήσιμες εκπομπές για το πρόβλημα της νευρικής ανορεξίας. Με αυτόν τον τρόπο τα Μ.Μ.Ε. θα μπορέσουν να απαλλαχθούν από τις ευθύνες και αντίθετα να γίνουν πιο παραγωγικά μειώνοντας κατά πολύ τα κρούσματα.

Μόνο τότε θα σταματήσουν οι προκλήσεις και τα καθημερινά βασανιστήρια των θυμάτων που ζουν κυριολεκτικά μια καθημερινή διαμάχη με το σώμα τους και με την ψυχική τους γαλήνη.

Γνωρίζοντας, αγαπητοί Βουλευτές, την ισχύ των Μ.Μ.Ε. αναγνωρίζουμε και το πόσο μπορεί να γίνει αλλαγή της νοοτροπίας που επικρατεί. Ως τότε θα κάνουν τα στραβά μάτια τα λανθασμένα πρότυπα; Ως τότε θα αγνοούμε το γεγονός πως πολλές νέες κοπέλες και νέοι πέφτουν στην παγίδα των νέων προτύπων; Το ζήτημα αυτό πρέπει να επιλυθεί άμεσα και αποτελεσματικά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γκόγκου Ευλαμπία, από το Νομό Ιωαννίνων, έχει το λόγο.

ΕΥΛΑΜΠΙΑ ΓΚΟΓΚΟΥ (Νομός Ιωαννίνων): Αξιότιμε κύριε πρώην Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, με αφορμή τα γεγονότα που εκτυλίσσονται μπροστά στα μάτια πολλών εφήβων, τις διαπιστώσεις που γεννούν την απορία πολλών συνομηλίκων μου και θέλοντας να συμμετέχω ενεργά με κάθε τρόπο στην προσπάθεια της δημιουργίας του κόσμου που ζούμε και δημιουργίες του κόσμου που ονειρευόμαστε, θα επιχειρήσω να σας εκθέσω κάποιες από τις σκέψεις μου.

Αρχικά, θα ήθελα να δείτε και εσείς, όντας ενήλικοι πώς βλέπουν τον κόσμο εφηβικά μάτια και να ακούσετε τι θέλουν να σας πουν στόματα παιδιών με αυθόρμητα και ίσως για αρκετούς παρορμητικά λόγια. Καιρό τώρα εστιάζω την προσοχή μου στη μητέρα μου, τη μητέρα του συμμαθητή μου, του φίλου μου, του γείτονά μου. Πάντα πολυάσχολη, αλλά πάντα μαμά. Ακούω και ένα μικρό κοριτσάκι της πολυκατοικίας μου που έχει έρθει με τους γονείς της μια βιαστική επίσκεψη στο διαμέρισμά μας. Γκρινιάζει πάλι για τον ίδιο λόγο, ζητάει ένα αδελφάκι. Από ό,τι φαίνεται η επιθυμία της θα παραμείνει επιθυμία. Η μητέρα αρνείται με τη συγκατάθεση του πατέρα και όλοι συμφωνούν με τις δυσκολίες που θα επιφέρει ένα νέο μέλος στην οικογένεια. Το φαινόμενο είναι συχνό στις ημέρες μας.

Μοναχοπαίδια που ζουν σε ένα αθηναϊκό διαμέρισμα των 70 τμ μεγαλώνοντας με μια άγνωστη κυρία που προσπαθεί να καλύψει την απουσία της μητέρας, μιας εργαζόμενης μητέρας που πασχίζει υπεράνθρωπα να αναθρέψει το παιδί της, να φροντίσει να μην του λείψει τίποτα ενώ γνωρίζει στην πραγματικότητα ότι αυτή είναι που του λείπει. Βλέπω γυναίκες που αρνούνται να φέρουν στον κόσμο παραπάνω από ένα παιδιά κατά τη γνώμη μου εν μέρει δικαιολογημένα. Βλέπω μητέρες που εξαντλούνται σε εξουθενωτικά ωράρια εργασίας. Γυρνούν αργά το βράδυ στο σπίτι και ίσα – ίσα προλαβαίνουν να πουν καληνύχτα στο παιδί τους. Γυναίκες, που είναι πραγματικά κουρασμένες, παιδιά που ζητούν τη μαμά τους. Προφανώς, όλοι διαπιστώνουμε το

πρόβλημα, γιατί όμως δεν υπάρχει κάποιος να το διορθώσει;

Σκεφθείτε τι κίνητρα δίνει το κράτος σε μια νέα γυναίκα να κάνει οικογένεια; Ποια είναι τα μέτρα που πρέπει να παρθούν; Πρέπει όλοι να κατανοήσουμε πως χρειάζονται δραστικές αλλαγές. Αρχίζω με τη βασικότερη. Δικαίωμα αδειάς τοκετού 9 μήνες πριν και 3 ετών μετά τη γέννηση του μωρού. Έτσι η μητέρα θα έχει την ευκαιρία να μεγαλώσει η ίδια το παιδί της, να του προσφέρει την μητρική στοργή που ένα παιδάκι έχει τόσο πολύ ανάγκη. Από την άλλη μεριά το παιδί θα νιώσει τη μητέρα κοντά του και θα κάνει ένα σωστό ξεκίνημα στη ζωή του. Κατά την διάρκεια της αδειάς η μητέρα θα παίρνει το βασικό μισθό που της αναλογεί μηνιαία και ανελλιπώς είτε στο δημόσιο είτε στον ιδιωτικό τομέα.

Μιλώ για την απαραίτητη θέσπιση νόμου που θα προστατεύει τις έγκυες γυναίκες που εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα, που όλοι ξέρουμε πως οι γυναίκες και δη οι έγκυες δε χρήζουν σωστής αντιμετώπισης στο χώρο εργασίας. Η ιατρική κάλυψη και περίθαλψη της μέλλουσας μητέρας θα πρέπει να είναι μέριμνα της πολιτείας, η οποία θα καλύπτει τα έξοδα του τοκετού. Τα ωράρια εργασίας της μητέρας και στους δύο τομείς απασχόλησης θα πρέπει να ρυθμιστούν ώστε να συμφωνούν με το σχολικό ωράριο του παιδιού. Έτσι η οικογένεια θα περνά χρόνο μαζί συσφίγγοντας τους δεσμούς της.

Η καταβολή ισόβιας σύνταξης στην τρίτεκνη μητέρα θα αποτελέσει σημαντικότερο κίνητρο για μια εργαζόμενη να γίνει μητέρα αυξάνοντας έτσι τον χαμηλό βαθμό γεννήσεων της Ελλάδος.

Δράττομαι της ευκαιρίας και περνώ στην κατηγορία των τριτέκνων. Ανήκω σε μια τρίτεκνη οικογένεια και κατανοώ πλήρως τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει καθημερινά και τις δυσβάστακτες οικονομικές υποχρεώσεις που καλείται να αντιμετωπίσει μια τέτοια οικογένεια. Παρακαλώ την Κυβέρνηση να σκεφθεί σοβαρά το θέμα για την αναγνώριση των τριτέκνων ως πολύτεκνους και την ουσιαστική καταβολή, αλλά και παραχώρηση των διευκολύνσεων που παρέχονται στις πολύτεκνες οικογένειες. Μιλώ για τις μειωμένες τιμές σε υπηρεσίες, όπως για παράδειγμα, τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, αλλά και την απαλλαγή χρηματικής καταβολής κοινωνικών δραστηριοτήτων που ανήκουν στους δήμους.

Θα μου επιτρέψετε να αναφέρω ένα προσωπικό παράδειγμα. Από μικρή ασχολούμαι με τη μουσική, πράγμα που αγαπώ ιδιαίτερα. Αποφάσισα πριν από ένα χρόνο να γραφτώ στο Δημοτικό Ωδείο της πόλης μου. Όσον αφορά, λοιπόν, στη μηνιαία καταβολή χρημάτων για τους τρίτεκνους η διαδικασία τελείται κανονικά, ούτε καν μειωμένης τιμής, παρόλο το υψηλό κόστος. Ενώ οι οικογένειες με τέσσερα παιδιά απαλλάσσονται τελείως από το έξοδο αυτό. Θέλω έτσι να τονίσω

την μεγάλη διαφορά και σύγχυση των επί του παρόντος ισχυόντων μέτρων, μιας κατάστασης που πρέπει να διορθωθεί.

Οι προτάσεις μου τελειώνουν μα δεν στερεύουν, με την παροχή φθηνότερων οικογενειακών στεγαστικών δανείων, κάτι που το κράτος θα πρέπει να ρυθμίσει με νόμους. Τη δυνατότητα σίτισης των παιδιών στα ολοήμερα σχολεία σε κάθε γωνιά της χώρας. Μέτρα που θα επιφέρουν ευκολίες και την ευρύτερη ευημερία στην κοινωνία και το κράτος μας.

Οι νέοι γνωρίζουμε πως ζούμε σε ένα κόσμο μεστό από προβλήματα και δυσκολίες. Είμαστε, όμως, μια γενιά που προσμένει και ενεργεί. Δεν παλεύουμε να αυξήσουμε τις ώρες τηλεθέασης, σπαταλώντας χρόνο σε εκπομπές αθλίου περιεχομένου που απλά μας αποχαυνώνουν και μας καθιστούν ανίκανους να ενεργήσουμε. Παλεύουμε για μια καλύτερη ζωή. Όχι εγκλωβισμένοι στα rixels ενός ηλεκτρονικού παιχνιδιού, αλλά αθλητές σε έναν αγώνα στίβου της ζωής. Προσπαθούμε με κάθε τρόπο να βγούμε νικητές. Βοηθήστε μας, ακούστε μας. Μην ξεχνάμε ότι ο καθένας από εμάς έχει τη δική του προσωπικότητα παίρνοντας ενεργό μέρος στα κοινά και η προσωπικότητα του καθενός είναι αυτή που διαμορφώνει το πρόσωπο της κοινωνίας.

Δυστυχώς, οι ενήλικες πολλές φορές, άθελά τους ή μη, εκφράζουν απαισιόδοξες απόψεις και θέτουν σε επαναστατημένους εφήβους περιφρονητικά ερωτήματα του τύπου «εσείς θα αλλάξετε το σύστημα; Η φύση του ανθρώπου δεν αλλάζει. Ο κόσμος δεν αλλάζει. Εσείς θα τον αλλάξετε;». Ναι, εμείς θα τον αλλάξουμε. Μπορούμε να τον αλλάξουμε. Και θα το καταφέρουμε μόνο αν έχουμε πίστη, αν έχουμε ελπίδα, ελπίδα για έναν κόσμο πιο ανθρώπινο, πιο αγγελικά πλασμένο, γιατί αν εμείς οι νέοι δεν πιστεύουμε στην αντιστρεψιμότητα αυτής της μίζερης κατάστασης και μένουμε προσκολλημένοι σε ιδέες και θεωρίες που βλέπουν στο παρελθόν, πως θα μπορέσουμε να δούμε το μέλλον, το μέλλον που μας ανήκει και δικαιούμαστε. Να είμαστε ρεαλιστές, να ζητούμε το αδύνατο, για να δούμε κάποια μέρα το όραμα να γίνεται πραγματικότητα, για να μπορέσουμε, όπως κάποτε έγραψε και ο Ναζίμ Χικμέτ, να γνωρίσουμε το πιο όμορφο παιδί που δεν έχει γεννηθεί ακόμα.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Στέφανος Κόφφας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΟΦΦΑΣ (Νομός Τρικάλων): Κύριε πρώην Πρόεδρε της Βουλής, αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, κυρίες και κύριοι μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι, κάθε κοινωνία είναι λογικό να δημιουργεί το δικό της οικονομικό, πολιτικό και πολιτιστικό μοντέλο, καθώς και να γεννά και να αντιμετωπίζει τα δικά της ιδιαίτερα προβλήματα.

Σήμερα, στο λυκαυγές του 21ου αιώνα, στην εποχή του homo sapiens, στην εποχή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δυστυχώς, ο ρατσισμός παντός είδους υφίσταται και βασιλεύει ανάμεσά μας στηλιτεύοντας τον πολιτισμό του ανθρώπου. Οι γενεσιουργές αιτίες ανιχνεύονται μέσα στις πρώτες κιάλας κοινωνίες και με κάποιο ανεξήγητο τρόπο, ο ρατσισμός, ως έννοια, παραμένει ζωντανός και τρέχει ανάμεσα στο πέρασμα των αιώνων. Πρωτίστως, λοιπόν, κυρίαρχο ρόλο για τη διαιώνιση του φαινομένου του ρατσισμού παίζουν οι προλήψεις και οι στερεοτυπικές αντιλήψεις που βρίσκονται ριζωμένες βαθιά μέσα σε κάθε άνθρωπο. Δυστυχώς, από τα πρώτα κιάλας χρόνια συνύπαρξης ανθρώπινων όντων, το άτομο έχει την έμφυτη τάση να κατηγοριοποιεί, να βάζει «ταμπελάκια», να κρίνει και να αποφασίζει για το ποιος μπορεί να είναι αποδεκτός και ποιος όχι. Αυτές οι «χειρίστες συνήθειες» υπάρχουν ακόμα και σήμερα και δυστυχώς, ίσως σε μεγαλύτερο βαθμό. Όπου σταθούμε και όπου βρεθούμε γινόμαστε φορείς στερεοτύπων και κρίνουμε και απορρίπτουμε τους άλλους, χωρίς καν να τους γνωρίζουμε απλά γιατί έτσι έχουμε μάθει, έτσι μας έχουν πει. Δεν σας φαίνεται λίγο αστείο, τραγελαφικό θα έλεγα αυτό το γεγονός; Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί όταν βλέπουμε κάποιον αλλοδαπό αμέσως σκεπτόμαστε «είναι κλέφτης, είναι βρώμικος, είναι» και άλλα τόσα αρνητικά. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πολλοί λευκοί άνθρωποι, υπερασπιστές τάχα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αυτοθεωρούνται ανώτερη φυλή και ίσως, άξιοι να κυριαρχούν έναντι άλλων φυλών, των μαύρων, για παράδειγμα, από τη στιγμή που έχει αποδειχθεί και επιστημονικά ότι δεν υστερούν σε τίποτα. Μπορώ να αναφέρω χιλιάδες, άλλα παραδείγματα γεγονότων τέτοιων αντιλήψεων, όπως η θέση της γυναίκας στην κοινωνία, το μείζον πρόβλημα της ισότητας των φύλων, η απανθρωπιά έναντι στα ΑΜΕΑ και πάρα πολλά άλλα.

Ένας άλλος ακόμη παράγοντας που ανιχνεύεται μέσα στο κοινωνικό σύνολο για το ρατσισμό είναι και η υλιστική βιοθεωρία που επικρατεί σήμερα. Δυστυχώς, ο άνθρωπος, αν και βρήκε το νόημα της ζωής σε αξίες, όπως η ηθική, η αδελφικότητα, η συνεργασία, η πνευματική καλλιέργεια πριν από χιλιάδες χρόνια και εδώ στην Ελλάδα, τώρα, φαίνεται πως κατά κάποιο τρόπο έχει αποπροσανατολισθεί. Αξίες όπως το χρήμα, ο πλούτος, το «έχειν» έχουν αναχθεί σε υπέρτατες αξίες. Κρίνουμε μόνο από το φαίνεσθε και όχι από το είναι. Οδηγούμε στην περιθωριοποίηση και καθιστούμε θύματα του κοινωνικού ρατσισμού άτομα σχετικά οικονομικά πιο αδύνατα από εμάς. Έχουμε καταφέρει να «μαρκάρουμε» τους πολίτες, ανάλογα με το εισόδημα τους και είναι αυτό που χαρακτηρίζει και ορίζει τον άνθρωπο.

Για μένα, αγαπητοί συνάδελφοι, το αρνητικό αυτό στοιχείο των κοινωνιών μπορεί να αντιμετωπισθεί καταλυτικά μέσα από την παιδεία. Όχι μέσα από την φυσική, τα μαθηματικά ή την

χημεία, τις ξερές γνώσεις που δεχόμαστε και που θα μας βοηθήσουν να έχουμε μια θέση στην ανώτατη εκπαίδευση, αλλά μέσα από τη γενική παιδεία και γνώση. Θα πρέπει το σχολείο να είναι ένας φορέας κοινωνικοποίησης και χώρος πνευματικότητας και ιδεολογικών αναζητήσεων. Κυρίαρχος και πρωταρχικός του ρόλος θα πρέπει να είναι, να μας κάνει ανθρώπους. Έχουμε ξεχάσει τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος, τι είναι ανθρωπιά, αγάπη, αλληλεγγύη. Μέσα από τη σωστή λειτουργία της παιδείας διευρύνουμε τους ορίζοντές μας, αναπτύσσουμε την κριτική ικανότητα, εντασσόμαστε σε έννοιες του διαλόγου και της συνεργασίας. Το σημαντικότερο, στρεφόμαστε προς τον ανθρωπισμό, δηλαδή, καταλαβαίνουμε, δίνουμε βάση, υιοθετούμε την αναγκαιότητα για διαφορετικότητα, μαθαίνουμε να είμαστε ενδοτικοί στην ετερότητα και έτσι καταφέρνουμε να ξεφύγουμε από το τέρας του ρατσισμού.

Κλείνοντας, θα ήθελα να κάνω μια ευχή. Θα ήταν καλό να σταματήσουμε όλοι να σιωπούμε απέναντι σε τέτοια γεγονότα, γιατί όπως γνωρίζετε, έχουμε μάθει να σιωπούμε. Δεν ενδιαφερόμαστε για κάτι που δεν έχει άμεσες συνέπειες σε εμάς. Μακάρι όλοι εσείς οι δυνατοί που κυβερνάτε τον κόσμο, να ακούσετε κάτι από αυτά και να ευαισθητοποιηθείτε έστω και λίγο. Αν τώρα υπάρχει μια αχνή ελπίδα φωτός να αφανισθούν τέτοια φαινόμενα, όπως ο ρατσισμός, ελπίζω να μεγαλώσει τόσο, ώστε να γίνει μια πολλαπλή δέσμη φωτός που θα φωτίσει ακόμη και τα πιο απόκρυφα μέρη του κόσμου αυτού, έτσι ώστε η γη, να μετατραπεί σε έναν κήπο της Εδέμ, όπου ο ρατσισμός, η βία δεν θα έχουν θέση.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Σωτήρης Γιωργάκης.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ (Νομός Ηλείας): Κύριε πρώην Πρόεδρε της Βουλής, αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, κυρίες και κύριοι μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι, έχω την τιμή να αντιπροσωπεύω την ιδιαίτερη πατρίδα μου την Ηλεία. Ένα νομό, ο οποίος κήκε από την πύρινη λαίλαπα και γκρεμίσθηκε από τον τελευταίο τρομερό σεισμό. Όλα αυτά έγιναν μέσα σε ένα χρόνο. Άρα, καταλαβαίνετε ποια είναι η κατάσταση που επικρατεί στον τόπο μου.

Θεωρώ χρέος μου να σας πω κάτι που έζησα. Το σπίτι μιας οικογένειας χάθηκε μέσα στις φλόγες. Η οικογένεια αυτή έχει τρία παιδιά και περιμένει το τέταρτο. Ο σύζυγος δουλεύει για 600 ευρώ και η γυναίκα του, παρά την εγκυμοσύνη της, για 200 ευρώ. Όλο τους το εισόδημα πηγαίνει στις δόσεις για τα έπιπλα του σπιτιού τους που κήκε. Δέχονται τρόφιμα από το «Χαμόγελο του Παιδιού» και νοιώθουν πως η ζωή τους έχει φθάσει στο αδιέξοδο. Όταν τους ρώτησα αν δέχονται κάποια βοήθεια από την πρόνοια, μου απήντησαν πριν προλάβω να τελειώσω την ερώτησή μου,

«υπάρχει πρόνοια; Που νομίζεις ότι ζεις;» Αυτό το παράδειγμα αντιπροσωπεύει την άποψη που έχουν όσοι έχασαν τις περιουσίες τους και τους δικούς τους ανθρώπους, αλλά η έλλειψη πρόνοιας τους στερεί και την ελπίδα για το μέλλον τους.

Δεν μπορείτε να φαντασθείτε το αίσθημα του να βλέπεις κάποιον να θρηνεί όχι μόνο για τους δικούς του, αλλά και για το μέλλον του. Ο κόσμος πονάει και έχει ανάγκη από στήριξη, μα όλοι νοιώθουν απελπιστικά μόνοι. Αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν χρήματα ούτε να ταΐσουν τα ζώα τους. Θα ήθελα να εκφράσω την απορία τους, για όλα αυτά τα χρήματα που έδωσαν τόσες οργανώσεις και τηλεμαραθώνιοι για την περιοχή μας, που πήγαν. Πού είναι η άμεση επούλωση των πληγών που μας δήλωσαν; Επιτέλους, ας γίνει άμεση αποζημίωση των πολιτών χωρίς γραφειοκρατία.

Εύρεση κατοικίας για κάθε πληγωμένη οικογένεια, μηνιαία επιδόματα για τους πυρόπληκτους και τους σεισμόπληκτους, φοροαπαλλαγή για κάποιο χρονικό διάστημα, οικονομική και πάνω από όλα πνευματική στήριξη σε κάθε οικογένεια, γιατί σε κάθε οικογένεια οι πιο ευαίσθητοι πρώτα από όλα είναι τα παιδιά.

Κλείνοντας για να έχουν αποτέλεσμα οι παραπάνω προτάσεις που έθεσα, πρέπει όλοι να ενεργήσουν με ανθρωπιά, αγάπη και σεβασμό, ώστε να λυθούν όλα αυτά τα προβλήματα γρήγορα και αποτελεσματικά, γιατί και εμείς είμαστε συμπολίτες τους. Σας ευχαριστώ.

ΜΑΡΟΥΔΗΣ (ΜΑΚΗΣ) ΒΟΡΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, κυρία Αθανασία Δάφνη – Κουρή από το Νομό Μαγνησίας.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΔΑΦΝΗ – ΚΟΥΡΗ (Νομός Μαγνησίας): Αξιότιμε Πρόεδρε της Επιτροπής, αξιότιμα μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, είναι μεγάλη τιμή για μένα που βρίσκομαι εδώ και έχω τη δυνατότητα να εκφράσω τις απόψεις μου για το θέμα που με απασχολεί. Θα αναφερθώ στον κοινωνικό ρατσισμό. Ο ρατσισμός δεν είναι μόνο φυλετικός ή εθνικός. Εξίσου σημαντικός είναι και ο ρατσισμός σε σχέση με την εξωτερική εμφάνιση, τις ιδιαιτερότητες και τις αδυναμίες κάποιου ανθρώπου.

Πόσες φορές διαπιστώνουμε ότι μας κρίνουν με βάση την εξωτερική μας εμφάνιση, από το αν η εμφάνιση μας είναι ευπρεπής ή απρεπής; Αναρωτιέμαι, ποιος είναι αυτός που ορίζει ποια είναι ευπρεπής και ποια απρεπής εμφάνιση. Επιτέλους, πρέπει να σταματήσουν αυτά τα στερεότυπα να επηρεάζουν τη ζωή μας. Η ελληνική κοινωνία πρέπει να αντιμετωπίσει αυτή την αδυναμία. Ας κοιτάξουμε βαθύτερα στις ψυχές των ανθρώπων. Ας ακούσουμε τις σκέψεις τους. Ας μελετήσουμε το ψυχισμό τους. Ούτε το ιδιαίτερο ντύσιμο, ούτε τα σκουλαρίκια δείχνουν, εάν κάποιος άνθρωπος είναι εύστροφος, συνειδητοποιημένος ή όχι.

Είναι ανάγκη να ξεφύγουμε ως κοινωνία από αυτές τις προκαταλήψεις, αλλά πώς μπορεί να γίνει αυτό, όταν ακόμη και οι ίδιοι οι καθηγητές μας δίνουν λάθος πρότυπα; Πόσες φορές άραγε διαπιστώνουμε την έντονα ρατσιστική συμπεριφορά των καθηγητών μας απέναντι μας, όταν δε συμφωνούν με την εμφάνιση κάποιων ή ακόμη και όταν διαπιστώνουν ότι κάποιος δεν πηγαίνουν φροντιστήριο και δεν απευθύνονται καν σε αυτούς; Ερωτώ, λοιπόν, δεν είναι αυτό ρατσισμός; Γιατί προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυτό που μετράει είναι το «φαίνεσθαι» και όχι το «είναι»; Αυτά είναι τα πρότυπα που θέλει η πολιτεία να προβάλλονται στους σημερινούς νέους;

Εμείς που ζούμε τη σχολική πραγματικότητα, μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε πιο εύκολα ότι τα πρότυπα που προβάλλονται, είναι λανθασμένα. Όταν, λοιπόν, στο σχολικό περιβάλλον κρινόμαστε με βάση την εμφάνιση, την καταγωγή μας, ακόμα και από το αν έχουμε την οικονομική δυνατότητα να φοιτήσουμε σε φροντιστήριο, πώς μπορούμε να πιστέψουμε ότι καλλιεργείται το μυαλό και ο πνευματικός μας κόσμος; Γιατί, λοιπόν, το σχολείο δεν μας δέχεται, όπως είμαστε, ενώ εμείς δυστυχώς το δεχόμαστε έτσι, όπως είναι; Το σχολείο είναι σημαντικός παράγοντας, που επηρεάζει την κριτική μας σκέψη. Όταν, όμως, λαμβάνουμε τέτοια μηνύματα από το σχολικό περιβάλλον, δεν μπορούμε, παρά να εξελιχθούμε και εμείς σε ανθρώπους μονόχρωτους, με προκαταλήψεις και ρατσιστικές τάσεις.

Ας λάβει, λοιπόν, τα μέτρα της η κοινωνία, έτσι ώστε να εκπαιδεύσει τους νέους της διαπολιτισμικά για να καλλιεργηθεί το αίσθημα κατανόησης και αλληλοσεβασμού. Ας υποδεχθούμε, λοιπόν, το παράξενο, το ιδιαίτερο, το διαφορετικό, γιατί μόνο με τέτοιους συνειδητοποιημένους πολίτες μπορεί να υπάρξει ανέλιξη στην κοινωνία μας.

Θα ήθελα, επίσης, να τοποθετηθώ για την θανατική ποινή, που ετέθη προηγουμένως. Οι ποινές που ασκούνται έχουν σκοπό να αλλάξουν και να σωφρονίσουν τον άνθρωπο και όχι να τον εκδικηθούν. Επομένως, η θανατική ποινή δεν έχει καμία θέση σε ένα δημοκρατικό καθεστώς, ούτε στον πολιτικό ούτε στον ηθικό τομέα. Κάθε δείγμα ζωής, οποιαδήποτε μορφή και αν έχει, έχει πολύ μεγάλη αξία και δεν μπορούμε εμείς ως ανθρώπινα όντα να την στερήσουμε.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Χρυσή Κουρπανίδου από τον Νομό Πέλλας.

ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΡΠΑΝΙΔΟΥ (Νομός Πέλλας): Αξιότιμε Πρόεδρε της Επιτροπής, αξιότιμα μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, θα αναφερθώ σε ένα μείζον ζήτημα που έχει εξελιχθεί σε μάλιστα της ελληνικής κοινωνίας, τα ναρκωτικά. Το πρόβλημα της διάδοσης και της χρήσης ναρκωτικών ουσιών στη χώρα μας αναπτύσσεται σε επικίνδυνα μεγέθη. Όσον αφορά

στη νεολαία, το ζήτημα λαμβάνει ανησυχητικές διαστάσεις. Γιατί όμως οι νέοι καταφεύγουν εκεί;

Ζούμε σε μια αλλόφρονη εποχή και αντιμετωπίζουμε ποικίλα προβλήματα. Οι νέοι, κυρίως άνθρωποι συναντώντας καθημερινά αδιέξοδα δυσκολεύονται να ενταχθούν στην κοινωνία. Το άγχος και η αποξένωση λειτουργούν ως αιτίες, που ωθούν τους νέους στα ναρκωτικά. Από την πλευρά του το άτομο είτε από περιέργεια είτε λόγω της οικογενειακής τους κατάστασης οδηγείται στη χρήση ουσιών. Για να βρεθεί λύση, πρέπει να συνεργαστούμε όλοι μαζί.

Αναρωτιέμαι, γιατί δεν βοηθάμε όσο μπορούμε εμείς ως κοινωνία, αλλά και ως εκπρόσωποι του πολιτικού κόσμου. Που είναι το κράτος πρόνοιας, που σε πρώτη φάση θα προλαμβάνει και θα δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες για τους χρήστες, όπως κοινωνική επανένταξη, επαγγελματική αποκατάσταση και σε δεύτερη φάση θα στηρίζει και θα υποστηρίζει τους χρήστες; Η ελληνική κοινωνία ζητάει ευθύνες από τον εαυτό της, αλλά και από τον πολιτικό κόσμο για την αδυναμία της να χειριστεί την πληγή αυτή, που εξαπλώνεται και μολύνει τον κοινωνικό ιστό.

Το πιο δύσκολο στην υπόθεση των ναρκωτικών είναι ο τρόπος που θα αντιμετωπιστεί το πρόβλημα αυτό. Η σωστή ενημέρωση, μέσω υποχρεωτικών προγραμμάτων είναι ένα μεγάλο βήμα. Επίσης, η δημιουργία περισσότερων κέντρων απεξάρτησης μέσα στα οποία θα ενταχθούν τα άτομα ευκολότερα στην κοινωνία και η εφαρμογή αυστηρότερων ποινών στους εμπόρους του λευκού θανάτου, θα εξυπηρετούσε την επίτευξη του στόχου αυτού.

Το σωστό οικογενειακό πρότυπο που αποτελεί τη βάση, που διαμορφώνει την προσωπικότητα του νέου αποτρέπει από τη χρήση ουσιών. Όλα αυτά δεν λέγονται για να μείνουν θεωρητικά σχήματα. Ελπίζω να ληφθούν σοβαρά υπόψη και να ευαισθητοποιηθούμε όλοι απέναντι σε αυτό το ζήτημα. Ας ελπίσουμε πως στο εγγύς μέλλον θα γίνει ό,τι είναι δυνατόν για την απάλειψη αυτής της ολέθριας συνήθειας του σύγχρονου πολιτισμένου ανθρώπου. Σας ευχαριστώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Κωνσταντίνα Γιώτη από τη Β' Αθηνών.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΓΙΩΤΗ (Β' Αθηνών): Αξιότιμε Πρόεδρε της Επιτροπής, αξιότιμα μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα κοινωνικό πρόβλημα που μαστίζει αυτή την εποχή την κοινωνία μας και πλήττει κυρίως νεαρά κορίτσια, το ζήτημα της νευρικής ανορεξίας.

Στην εποχή μας πολλοί άνθρωποι ασχολούνται διεξοδικά με την εμφάνιση τους, όμως μερικοί άνθρωποι βαίνουν στην υπερβολή. Τα ΜΜΕ και όλα τα έντυπα μέσα ενημέρωσης προβάλλουν συγκεκριμένους σωματότυπους και συνδυάζουν την επιτυχία με καλλίγραμμα σώματα

και ωραία ρούχα. Συνεπώς, προβάλλονται ανορεξικά μοντέλα και λανθασμένα πρότυπα διάσημων σταρ, που αποτελούν για τις νέες κοπέλες πρότυπα για απόκτηση της δικής τους λάμψης. Επιπλέον η έλλειψη ουσιαστικής επικοινωνίας με την οικογένεια δημιουργεί ψυχολογικά προβλήματα σε αρκετά άτομα και τα οδηγούν στην νευρική ανορεξία. Γι' αυτό κρίνεται αναγκαία η εξειδικευμένη στήριξη τους. Όμως, στην Ελλάδα υφίσταται ανυπαρξία ειδικών κέντρων και ειδικών επιστημών για την αντιμετώπιση της κατάστασης, με αποτέλεσμα οι ασθενείς να αναγκάζονται να νοσηλεύονται στο εξωτερικό.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, πιστεύω ότι το κράτος, αλλά και ολόκληρη η κοινωνία πρέπει να κινητοποιηθούν, ώστε να ενημερώνουν μέσω διαφημιστικών εκστρατειών σχετικά με την νευρική ανορεξία, όπως και να επιβληθούν στους σχεδιαστές μόδας και στα ΜΜΕ, ούτως ώστε να μην προβάλλουν ανορεξικά μοντέλα και πρότυπα και νομοθετικά να απαγορεύσουν το υπερβολικό αδυνάτισμα στα γυναικεία μοντέλα.

Τέλος, θα πρότεινα την ίδρυση ειδικών κέντρων παροχής, νοσηλείας και βοήθειας στα άτομα που υποφέρουν από ανορεξία, καθώς και τη συστηματική ενημέρωση των μαθητών στα σχολεία, προκειμένου οι έφηβοι να έχουν επίγνωση για τους κινδύνους που επιφυλάσσει η ανορεξία. Σας ευχαριστώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Μαρίνα Ευαγόρου από την Κύπρο.

MARINA EYAGOPOY (Κύπρος): Θα ήθελα να προσθέσω κάτι, σχετικά με την προηγούμενη ομιλία για τα άτομα με ειδικές ανάγκες. Η εισήγησή μου είναι ότι το κράτος πρέπει να παρέχει στα σχολεία υλικοτεχνικό εξοπλισμό, όπως οπτικοακουστικά μέσα, ηχομόνωση στις αίθουσες και επίσης να διοργανώνει σεμινάρια για τους γονείς και τους εκπαιδευτικούς, με σκοπό τη σωστή διαχείριση των συναισθημάτων των ατόμων αυτών. Από τη στιγμή που δεν υπάρχουν πολλά ειδικά σχολεία, τουλάχιστον θα πρέπει να εντοπίζονται έγκαιρα τα άτομα αυτά και αν είναι δυνατόν από την αρχή της σχολικής ζωής τους για την όσον το δυνατόν καλύτερη επιμόρφωση τους. Σας ευχαριστώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, στο σημείο αυτό θα πρέπει να σας πω ότι ολοκληρώθηκε η συζήτηση και εξαντλήθηκε ο κατάλογος των ομιλητών και προχωρούμε στη διαδικασία των ψηφοφοριών. Θα ψηφίσουμε επί της αρχής τη Σύνοψη Κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής μας, που σημαίνει ότι δεχόμαστε το κείμενο της Σύνοψης αυτής ως μια βάση για τη συζήτηση των επί μέρους θεμάτων αυτής.

Γίνεται, λοιπόν, δεκτή επί της αρχής η Σύνοψη Κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής μας, δηλαδή, το κείμενο από τη σελίδα 51 έως τη σελίδα 68;

Όσοι αποδέχονται τη Σύνοψη Κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής μας, δηλαδή τη φιλοσοφία γενικότερα των θεμάτων που περιλαμβάνονται σε αυτή, να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι της σύνοψης κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής).

Οι μη αποδεχόμενοι τη σύνοψη κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι τη σύνοψη κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής).

Συνεπώς, η Σύνοψη Κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής έγινε δεκτή επί της αρχής, κατά πλειοψηφία.

Θα ψηφίσουμε τώρα τα επιμέρους κεφάλαια.

Κεφάλαιο πρώτο: «Ανεργία και εργασία». Οι αποδεχόμενοι το πρώτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το πρώτο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το πρώτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το πρώτο κεφάλαιο).

Συνεπώς, το πρώτο κεφάλαιο «Ανεργία και εργασία» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο δεύτερο : «Κοινωνικός ρατσισμός». Οι αποδεχόμενοι το δεύτερο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το δεύτερο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το δεύτερο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το δεύτερο κεφάλαιο).

Συνεπώς, το δεύτερο κεφάλαιο «Κοινωνικός ρατσισμός» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Τρίτο κεφάλαιο: «Υγεία – Νοσοκομεία». Οι αποδεχόμενοι το τρίτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Στο σημείο αυτό όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές σήκωσαν το χέρι τους).

Συνεπώς, το τρίτο κεφάλαιο «Υγεία – Νοσοκομεία» έγινε δεκτό, ομόφωνα.

Τέταρτο κεφάλαιο : «Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση». Οι αποδεχόμενοι το τέταρτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το τέταρτο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το τέταρτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το τέταρτο κεφάλαιο).

Συνεπώς, το τέταρτο κεφάλαιο «Κοινωνική Πρόνοια - Ασφάλιση» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, το τέταρτο κεφάλαιο «Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση», περιλαμβάνει δύο υποενότητες. Πρώτη υποενότητα: «Άτομα με Ειδικές ανάγκες». Οι αποδεχόμενοι την πρώτη υποενότητα του τέταρτου κεφαλαίου να σηκώσουν το χέρι τους.

(Στο σημείο αυτό όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές σήκωσαν το χέρι τους).

Συνεπώς, η πρώτη υποενότητα του τέταρτου κεφαλαίου «Άτομα με ειδικές ανάγκες» έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Δεύτερη υποενότητα: «Μεταμοσχεύσεις – Δωρεές Οργάνων». Οι αποδεχόμενοι την δεύτερη υποενότητα του τέταρτου κεφαλαίου να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι τη δεύτερη υποενότητα του τέταρτου κεφαλαίου).

Οι μη αποδεχόμενοι τη δεύτερη υποενότητα του τέταρτου κεφαλαίου να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι τη δεύτερη υποενότητα του τέταρτου κεφαλαίου).

Συνεπώς, η δεύτερη υποενότητα του τέταρτου κεφαλαίου «Μεταμοσχεύσεις – Δωρεές Οργάνων» έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Πέμπτο κεφάλαιο: «Νευρική ανορεξία». Οι αποδεχόμενοι το πέμπτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το πέμπτο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το πέμπτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το πέμπτο κεφάλαιο).

Συνεπώς, το πέμπτο κεφάλαιο «Νευρική ανορεξία» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Έκτο κεφάλαιο: «Βία – Εγκληματικότητα». Οι αποδεχόμενοι το έκτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Στο σημείο αυτό όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές σήκωσαν το χέρι τους).

Συνεπώς, το έκτο κεφάλαιο «Βία - Εγκληματικότητα» έγινε δεκτό, ομόφωνα.

Έβδομο κεφάλαιο: «Ναρκωτικά». Οι αποδεχόμενοι το έβδομο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι

τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το έβδομο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το έβδομο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το έβδομο κεφάλαιο).

Συνεπώς, το έβδομο κεφάλαιο «Ναρκωτικά» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Όγδοο κεφάλαιο: «Κάπνισμα – Αλκοολισμός». Οι αποδεχόμενοι το όγδοο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το όγδοο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το όγδοο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το όγδοο κεφάλαιο).

Συνεπώς, το όγδοο κεφάλαιο «Κάπνισμα - Αλκοολισμός» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Ένατο κεφάλαιο: «Οικογένεια – Μητρότητα – Διαπροσωπικές Σχέσεις». Οι αποδεχόμενοι το ένατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το ένατο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το ένατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το ένατο κεφάλαιο).

Συνεπώς, το ένατο κεφάλαιο «Οικογένεια – Μητρότητα – Διαπροσωπικές Σχέσεις» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Δέκατο κεφάλαιο: «Κακοποίηση Ανηλίκων». Οι αποδεχόμενοι το δέκατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Στο σημείο αυτό όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές σήκωσαν το χέρι τους).

Συνεπώς, το δέκατο κεφάλαιο «Κακοποίηση Ανηλίκων» έγινε δεκτό, ομόφωνα.

Ενδέκατο κεφάλαιο: «Μεταφορές – Τροχαία ατυχήματα». Οι αποδεχόμενοι το ενδέκατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το ενδέκατο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το ενδέκατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το ενδέκατο κεφάλαιο).

Συνεπώς, το ενδέκατο κεφάλαιο «Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Δωδέκατο κεφάλαιο: «Άστεγοι – Ευπαθείς Κοινωνικές Ομάδες». Οι αποδεχόμενοι το δωδέκατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το δωδέκατο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το δωδέκατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το δωδέκατο κεφάλαιο).

Συνεπώς, το δωδέκατο κεφάλαιο «Άστεγοι – Ευπαθείς Κοινωνικές Ομάδες» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Δέκατο τρίτο κεφάλαιο: «Επαγγελματικός Προσανατολισμός». Οι αποδεχόμενοι το δέκατο τρίτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το δέκατο τρίτο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το δέκατο τρίτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το δέκατο τρίτο κεφάλαιο).

Συνεπώς, το δέκατο τρίτο κεφάλαιο «Επαγγελματικός Προσανατολισμός» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ολοκληρώθηκε η ψηφοφορία επί της αρχής και επί των άρθρων και ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η Σύνοψη Κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων και στο σύνολό της.

Οι αποδεχόμενοι τη Σύνοψη Κειμένων στο σύνολο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι τη Σύνοψη Κειμένων στο σύνολο).

Οι μη αποδεχόμενοι τη Σύνοψη Κειμένων στο σύνολο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι τη Σύνοψη Κειμένων στο σύνολο).

Συνεπώς, η Σύνοψη Κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων έγινε δεκτή στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία.

Στο σημείο αυτό ακολουθεί η κλήρωση για τους δύο Έφηβους Βουλευτές που θα μιλήσουν στην Ολομέλεια

ΜΑΡΙΑ ΚΡΙΚΑ (Α΄ Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, με συγχωρείτε για τη διακοπή. Παρατήρησα ότι η παρούσα Επιτροπή δεν περιέχει το θέμα για το Σωφρονιστικό σύστημα, ενώ είχα γράψει μια εκτενή έκθεση γι' αυτό και είχα προτείνει τρόπους αντιμετώπισης. Αυτό το βρίσκω ελλιπές ...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αυτό το θέμα δεν είναι αρμοδιότητας της δικής μας Επιτροπής ...

ΜΑΡΙΑ ΚΡΙΚΑ (Α΄ Αθήνας): Τότε, πώς τοποθετήθηκα εγώ εδώ;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Στη Βουλή πολλές φορές μπορεί να τοποθετηθεί ένας Βουλευτής – εσείς είστε Έφηβοι Βουλευτές – και για θέματα που είναι εκτός

Επιτροπής.

Έχετε τη δυνατότητα ελεύθερα να εκφράσετε την άποψή σας για όποιο θέμα της Επιτροπής, αλλά μπορείτε να επεκταθείτε και σε θέμα που είναι εκτός Επιτροπής.

ΜΑΡΙΑ ΚΡΙΚΑ (Α΄ Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, σε ποιο τομέα εντάσσεται το σωφρονιστικό σύστημα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Στην Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης. Θα ήθελα να σας πω ότι στις τοποθετήσεις όχι μόνο στις Επιτροπές, αλλά και γενικά στη Βουλή, μπορούν κάποιοι Βουλευτές να μιλήσουν και να επεκταθούν σε ένα θέμα το οποίο είναι εκτός.

Το λόγο έχει ο κ. Βορίδης.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Επειδή ετέθη θέμα για το πώς τοποθετείστε στις Επιτροπές, θα ήθελα να σας πω ότι δεν τοποθετείστε με βάση το θέμα, το οποίο γράψατε, ούτε απαραίτητα με το κριτήριο του ενδιαφέροντος που έχετε, αλλά τοποθετείστε κάπως τυχαία, ας το πω έτσι. Θα πρέπει να ξέρετε ότι αυτό συμβαίνει και στην πραγματική Βουλή.

ΜΑΡΙΑ ΚΡΙΚΑ (Α΄ Αθήνας): Στα έντυπα που μας έστειλαν αναφερόταν ότι τοποθετούμαστε στην Επιτροπή ανάλογα με το θέμα που γράψαμε.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Επειδή οι Επιτροπές θα πρέπει να μοιραστούν, ενδέχεται να μην είναι δυνατόν να ικανοποιηθεί το κριτήριο αυτό απολύτως. Θα πρέπει να ξέρετε ότι και στις πραγματικές Επιτροπές της Βουλής έτσι συμβαίνει. Για παράδειγμα, εγώ είμαι δικηγόρος και έχω τοποθετηθεί στην Επιτροπή Οικονομικών. Δεν σημαίνει ότι στην Επιτροπή Οικονομικών πηγαίνουν μόνο οικονομολόγοι ή μόνο γιατροί στην Επιτροπή για κοινωνικά θέματα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ακολουθεί η κλήρωση για τους δύο Έφηβους Βουλευτές που θα μιλήσουν στην Ολομέλεια.

(Στο σημείο αυτό γίνεται η κλήρωση)

Το πρώτο όνομα που κληρώθηκε είναι της Εφήβου Βουλευτού Σοφίας Κάκου, από το Νομό Κιλκίς.

Το δεύτερο όνομα που κληρώθηκε είναι του Εφήβου Βουλευτού Δημητρίου Καραϊσκού, από το Νομό Πιερίας.

Κλείνοντας, θέλω να σας πω, εμείς που ακούσαμε τις θέσεις, τις προτάσεις και τα διάφορα θέματα που θίξατε, μιλήσατε με πολύ σοβαρό και υπεύθυνο τρόπο και με πολύ ευαισθησία. Αυτές

τις ιδέες που καταθέσατε εδώ και τις απόψεις να τις σπείρετε και στο γύρω σας κόσμο, στα άλλα παιδιά. Έτσι, εάν τις σπείρετε αυτές και εάν φυτρώσουν σε όλο τον περίγυρό σας, τότε μπορεί αυτή η κοινωνία να γίνει καλύτερη και να οδηγηθεί σε ένα καλύτερο δρόμο, μπορεί να δημιουργήσουμε ένα όραμα καλύτερο, το οποίο εσείς στην πορεία θα το απολαύσετε. Εσείς θα πάρετε σε λίγα χρόνια τη σκυτάλη της κοινωνίας από εμάς. Με τις σκέψεις, τις ιδέες και τις πράξεις σας μπορείτε αυτόν τον τόπο να τον οδηγήσετε σε ένα καλύτερο δρόμο -και σας το εύχομαι- για βελτίωση της δικής σας ποιότητας ζωής.

Κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, ολοκληρώθηκε η συνεδρίαση.

Τέλος και περί ώρα 12.45' λύθηκε η συνεδρίαση.

ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α΄ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΝΟΜΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

ΙΓ΄ ΣΥΝΟΔΟΣ 2007 - 2008

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ (1ο Τμήμα)

ΠΡΑΚΤΙΚΟ - ΕΚΘΕΣΗ

Της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων (1ο Τμήμα) της Βουλής των Εφήβων στα θέματα «Ανεργία – Εργασία», «Κοινωνικός Ρατσισμός», «Υγεία – Νοσοκομεία», «Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση (Ατομα με Ειδικές Ανάγκες, Μεταμοσχεύσεις – Δωρεές Οργάνων)», «Νευρική Ανορεξία», «Βία και Εγκληματικότητα», «Ναρκωτικά», «Κάπνισμα – Αλκοολισμός», «Οικογένεια – Μητρότητα – Διαπροσωπικές Σχέσεις», «Κακοποίηση Ανηλίκων», «Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα», «Άστεγοι και Ευπαθείς Κοινωνικές Ομάδες», «Επαγγελματικός Προσανατολισμός», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και των μαθητών της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα Βουλή των Εφήβων, ΙΓ΄ Σύνοδος 2007 – 2008

Προς την Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων

Η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (1ο Τμήμα) της Βουλής των Εφήβων συνήλθε στις 11 Οκτωβρίου 2008, σε συνεδρίαση, υπό την προεδρία του Βουλευτή Α΄ Πειραιώς, κ. Παναγιώτη Μελά και του Βουλευτή Νομού Αττικής, κ. Μαυρουδή Βορίδη, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων που ανήκουν στην αρμοδιότητά της.

Στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων (1ο Τμήμα) συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αθανασίου Συμεών (Νομός Ιωαννίνων), Αμανατίδη Μαρία (Νομός Λακωνίας), Αναγνωστοπούλου Χαρίκλεια (Β΄ Αθηνών), Αρβανιτίδου Πολυτίμη (Νομός Σερρών), Βαλογιάννη

Θεοδώρα (Νομός Αττικής), Βλασσακούδη Αλεξάνδρα (Νομός Έβρου), Γαϊπάνης Ιωάννης (Νομός Κυκλάδων), Γεωργάκης Σωτήρης (Νομός Ηλείας), Γιαννάκη Πασχαλία (Νομός Άρτας), Γιαννικοπούλου Μαρία-Μαγδαληνή (Αυστραλία), Γιαννόπουλος Βασίλης (Νομός Αρκαδίας), Γκόγκα Μαρία (Νομός Σερρών), Γκόγκου Ευλαμπία (Νομός Ιωαννίνων), Γιώτη Κωνσταντίνα (Β' Αθηνών), Δασκαλάκη Νικολέτα (Β' Αθηνών), Δάφνη-Κουρή Αθανασία (Νομός Μαγνησίας), Δαφνοπούλου Ελισάβετ (Νομός Σερρών), Δεδεβέση Άννα (Β' Αθηνών), Δρακωνάκης Γεώργιος (Νομός Ηρακλείου), Ευαγόρου Μαρίνα (Κύπρος), Ιωάννου Αντωνία (Κύπρος), Κάκκουρα Μαριέττα (Κύπρος), Κάκου Σοφία (Νομός Κιλκίς), Καλογεράκου-Γούλα Κατερίνα (Α' Αθηνών), Καραϊσκος Δημήτριος (Νομός Πιερίας), Καραστέργιος Γιάννης (Νομός Χαλκιδικής), Καρπάνου Λήδα (Β' Αθηνών), Κασλαμά Ευτυχία (Νομός Ημαθίας), Κατραντζή Βασιλική (Α' Θεσσαλονίκης), Κιάφα Σιλβάνα (Α' Αθηνών), Κολιοφώτης Χρήστος (Γερμανία), Κοντογουλίδου Ελένη (Νομός Πέλλας), Κορδελά Ματίνα (Νομός Λάρισας), Κουρπανίδου Χρυσή (Νομός Πέλλας), Κουτσοπούλου Δανάη-Γεωργία (Β' Αθηνών), Κόφφας Στέφανος (Νομός Τρικάλων), Κρίκα Μαρία (Α' Αθηνών), Κυριακάκης Μιχαήλ (Α' Αθηνών), Κύρκου Βασιλική (Νομός Καβάλας), Κωστάκη Γεωργία (Νομός Αργολίδας), Λαμπροπούλου Κωνσταντίνα (Νομός Αχαΐας), Λάμπρου Κατερίνα (Νομός Κορινθίας), Μακρή Αγγελική (Νομός Κορινθίας), Μαρκάκου Ελένη (Νομός Λακωνίας), Μαρούλη Αγγελική (Νομός Φθιώτιδας), Μαυρονικόλα Μαρία (Νομός Δωδεκανήσου), Μαχαιρίδου Ευαγγελία (Νομός Πέλλας) και Παληκύρας Σπυρίδων (Νομός Κερκύρας).

Κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης το λόγο έλαβαν η Εισηγήτρια, Έφηβος Βουλευτής, Κουτσοπούλου Δανάη-Γεωργία και οι Έφηβοι Βουλευτές: Μαρκάκου Ελένη (Νομός Λακωνίας), Κωστάκη Γεωργία (Νομός Αργολίδας), Γαϊπάνης Ιωάννης (Νομός Κυκλάδων), Κρίκα Μαρία (Α' Αθηνών), Δασκαλάκη Νικολέτα (Β' Αθηνών), Λαμπροπούλου Κωνσταντίνα (Νομός Αχαΐας), Βλασσακούδη Αλεξάνδρα (Νομός Έβρου), Κοντογουλίδου Ελένη (Νομός Πέλλας), Γιαννόπουλος Βασίλειος (Νομός Αρκαδίας), Καραϊσκος Δημήτριος (Νομός Πιερίας), Βαλογιάννη Θεοδώρα (Νομός Αττικής), Ιωάννου Αντωνία (Κύπρος), Αναγνωστοπούλου Χαρίκλεια (Β' Αθηνών), Κυριακάκης Μιχαήλ (Α' Αθηνών), Κορδελά Ματίνα (Νομός Λάρισας), Μαυρονικόλα Μαρία (Νομός Δωδεκανήσου), Κύρκου Βασιλική (Νομός Καβάλας), Κάκκουρα Μαριέττα (Κύπρος), Γκόγκου Ευλαμπία (Νομός Ιωαννίνων), Κόφφας Στέφανος (Νομός Τρικάλων), Γεωργάκης Σωτήρης (Νομός Ηλείας), Δεδεβέση Άννα (Β' Αθηνών), Δάφνη – Κουρή Αθανασία (Νομός Μαγνησίας), Κουρπανίδου Χρυσή (Νομός Πέλλας), Γιώτη Κωνσταντίνα (Β' Αθηνών) και Ευαγόρου Μαρίνα (Κύπρος).

Η Εισηγήτρια, Έφηβος Βουλευτής, Κουτσοπούλου Δανάη-Γεωργία (Β΄ Αθηνών), είπε

τα εξής:

«Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητά μέλη της Επιτροπής, αγαπητοί Βουλευτές, ίσως, κριθεί κοινότυπη, αναχρονιστική ή και επουσιώδης η διαπίστωση πως η σύγχρονη εποχή, ακριβώς, λόγω του τεχνοκρατικού της χαρακτήρα διακρίνεται από έλλειμμα συναισθήματος, ευαισθησίας, ανθρωπισμού, πολύτιμων αξιών, αλλά και θεμελιωδών για την εύρυθμη συνύπαρξη, την ηθική ακεραιότητα κάθε μέλους του κοινωνικού συνόλου, αλλά και την ουσιαστική πολιτισμική ανάπτυξη.

Ωστόσο, συνιστά αναντίρρητη αλήθεια το γεγονός, πως αυτή η αδυναμία συναισθηματικής ένωσης του «εγώ» με το «εσύ» απορρέει από τον αλλοτριωτικό ρυθμό της ζωής, τον άπληστο αγώνα του σύγχρονου ανθρώπου να πετύχει την υπερτελειοποίηση των τεχνικών μέσων, να αγγίξει την απλησίαστη τελειότητα των τεχνολογικών επιτευγμάτων και να ικανοποιεί αενάως τις ανάγκες που παρουσιάζονται ακόρεστα, στο πλαίσιο του υλικού ευδαιμονισμού, στο οποίο τον εξωθεί η ψευδαίσθηση του ότι υποχρεούται να ανταποκριθεί στο καθορισμένο καταναλωτικό - παγκοσμιοποιημένο πρότυπο ζωής, που ταυτίζει το «είναι» με το «έχειν».

Τέτοιου είδους αντιανθρώπινες ιδέες επιχειρούν να εμφυσήσουν στο ευρύ κοινό, ως κοινωνικοποιητικοί παράγοντες, τόσο τα μέσα μαζικής επικοινωνίας από τη θέση του φορέα ενημέρωσης, όσο και η βιομηχανία της διαφήμισης, ως μέσο προσανατολισμού της βούλησης και της προαίρεσης προς συγκεκριμένες αγοραστικές και ιδεολογικές κατευθύνσεις. Το γεγονός αυτό απομακρύνει το σύγχρονο άτομο από το ζητούμενο της ανθρώπινης ουσίας, τη συνύπαρξη, τη συναισθηματική πληρότητα και το καθιστούν δέσμιο μιας αντικοινωνικής εγωπαθούς συμπεριφοράς, που υποβαθμίζει την ποιότητα των συναπτόμενων σχέσεων.

Ο καταναγκασμός του να ανελιχθεί επαγγελματικά, ώστε να του επιτραπεί η αυτοπροβολή, η επίδειξη χρήματος, υλικών μέσων και η άσκηση γοήτρου υποκινούν μια αριβιστική, πλέον, θεώρηση και στάση ζωής που καλλιεργεί εμπάθειες, ανταγωνισμούς, μίσση, αλλά και οδηγεί σε ενέργειες που υποσκάπτουν, υπονομεύουν τον, φαινομενικά και κατά τα προσχήματα μονάχα, συναγωνιστή και συνάνθρωπο.

Είναι, πλέον, προφανές πως το ζήτημα δεν αφορά αποκλειστικά σε μια προπαγάνδα για τον εφησυχασμό του ανθρώπου σε μια κατάσταση οικονομικής, υλικής ευμάρειας και κατά τα άλλα κοινωνικού λήθαργου, αλλά πρόκειται για ένα αποτέλεσμα του ωφελιμιστικού χαρακτήρα που έχει αποκτήσει, πλέον, η εκπαίδευση.

Το σχολείο, ιδιαίτερα, παραβλέπει την αναγκαιότητα να διαπλαστούν υγιείς,

ολοκληρωμένες προσωπικότητες, γαλουχημένες με ηθικές αξίες και οριοθετούμενες από ηθικούς φραγμούς και όχι τεχνοκρατών, αριθιστών που αποβλέπουν στο πρόσκαιρο υλικό κέρδος, αδιαφορώντας όχι μόνο για τα μέσα, τα οποία θα μετέλθουν και τις συνέπειες των ενεργειών τους, όσο και για καίρια, για την κοινωνική πρόοδο, προβλήματα.

Ο περιορισμός τους σε ατομικές σκοπιμότητες και ικανοποίηση προσωπικών βλέψεων καθιστά αδύνατη τη σύναψη ουσιαστικών ανθρώπινων σχέσεων, καθώς σε κάθε περίπτωση λανθάνουν η καχυποψία, η ιδιοτέλεια και η αλαζονεία, άλλοτε υποβόσκουσα και άλλοτε επιδεικτική. Κατ' αυτόν τον τρόπο, εκλείπουν η αγάπη, η αυτοθυσία, η αυτοδιάθεση, η εμπιστοσύνη και εν γένει ο αλtruισμός.

Θα πρέπει, βέβαια, να επισημανθεί πως το πρόβλημα έγκειται τόσο στην αδυναμία επίτευξης της συναισθηματικής πληρότητας, όσο και στην εμφάνιση, σε κοινωνικό επίπεδο, φαινομένων παθογένειας, χαρακτηριστικά και περισσότερο έκδηλα, εκ των οποίων είναι ο κοινωνικός ρατσισμός, ο παραγκωνισμός των ατόμων με ειδικές ανάγκες και η αδιαφορία για τη βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου, καθώς και η απονενοημένη διέξοδος αποκλεισμένων ή απογοητευμένων κοινωνικών ομάδων στη χρήση ναρκωτικών ουσιών. Και ο θλιβερός κατάλογος, δυστυχώς, αργεί να κλείσει.

Η αλtruιστική διάθεση, το αίσθημα ανθρωπισμού δεν έχουν, ωστόσο, εξ ολοκλήρου εξαλειφθεί, αφού συγκινητική είναι κάποιες φορές η ανταπόκριση, η ενεργοποίηση του κοινού σε περιπτώσεις «μαραθωνίων», προσπαθειών για χρηματική και ηθική στήριξη ομάδων χρηζουσών βοήθειας.

Γίνεται, κατά συνέπεια, σαφές πως είναι αναγκαία η ενεργοποίηση του συνολικού ανθρωπιστικού αισθήματος, που όντως υφίσταται, μέσω των κοινωνικοποιητικών φορέων. Μέσα από μια τέτοια προσπάθεια τα οφέλη θα ήταν ποικίλα και πολύπλευρα. Θα μπορούσαμε, ενδεικτικά, να αναφέρουμε σε κοινωνικό επίπεδο τη συλλογική προσφορά σε ιδρύματα για παιδιά και ηλικιωμένους, για απεξάρτηση από εθιστικές ουσίες πάσης φύσεως, για παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας σε χώρες του Τρίτου Κόσμου.

Από την άλλη πλευρά, το άτομο, ως μεμονωμένη μονάδα της κινητοποίησης, δυνητικά θα αισθανόταν την ηθική ικανοποίηση, που νιώθει ο άνθρωπος που οικειοθελώς, από εσωτερική ανάγκη και όχι κοινωνικό καταναγκασμό, προσφέρει στο συνάνθρωπο. Ας αναφερθεί, παρενθετικά και συμπερασματικά, πως η άμβλυση της κοινωνικής αδιαφορίας κρίνεται θεμελιακή, ακόμα και για την ενεργό συμμετοχή των πολιτών στα κοινά, αφού η αποχή οποιουδήποτε συνιστά απώλειες

στη συμμετοχική πολιτειακή διαδικασία.

Κλείνοντας, θα ήθελα, ως συμπέρασμα του λόγου μου, να συμμεριστούμε τη θέση, που κάποτε διατύπωσε ο Μάνος Χατζηδάκης: «Όταν βλέπεις το τέρας και δεν τρομάζεις, να ανησυχείς, γιατί, ίσως, έχεις αρχίσει να του μοιάζεις».

Επίσης, οι ομιλητές Έφηβοι Βουλευτές διατύπωσαν τις απόψεις τους επί των θεμάτων της Σύνθεσης Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων.

Στη συνέχεια, η Σύνθεση Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, έγινε δεκτή, κατ' αρχήν, κατά θέμα και προτάσεις, καθώς και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία.

Ειδικότερα:

Τα θέματα «Υγεία – Νοσοκομεία, Βία και Εγκληματικότητα και Κακοποίηση Ανηλίκων», έγιναν δεκτά, ομόφωνα.

Τα θέματα «Ανεργία – Εργασία», «Κοινωνικός Ρατσισμός», «Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση», «Νευρική Ανορεξία», «Ναρκωτικά», «Κάπνισμα – Αλκοολισμός», «Οικογένεια – Μητρότητα – Διαπροσωπικές Σχέσεις», «Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα», «Άστεγοι και Ευπαθείς Κοινωνικές Ομάδες και Επαγγελματικός Προσανατολισμός» έγιναν δεκτά, κατά πλειοψηφία.

Ειδικότερα, στο θέμα «Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση», η ενότητα «Άτομα με Ειδικές Ανάγκες» έγινε δεκτή ομόφωνα, ενώ η ενότητα «Μεταμοσχεύσεις – Δωρεές Οργάνων» έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

ΕΚΘΕΣΗ

Η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (1ο Τμήμα) της Βουλής των Εφήβων, κατά την εξέταση των θεμάτων «Ανεργία – Εργασία», «Κοινωνικός Ρατσισμός», «Υγεία – Νοσοκομεία», «Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση (Άτομα με Ειδικές Ανάγκες, Μεταμοσχεύσεις – Δωρεές Οργάνων)», «Νευρική Ανορεξία», «Βία και Εγκληματικότητα», «Ναρκωτικά», «Κάπνισμα – Αλκοολισμός», «Οικογένεια – Μητρότητα – Διαπροσωπικές Σχέσεις», «Κακοποίηση Ανηλίκων», «Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα», «Άστεγοι και Ευπαθείς Κοινωνικές Ομάδες», «Επαγγελματικός Προσανατολισμός», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και των μαθητών της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα Βουλή των Εφήβων, ΙΓ΄ Σύνοδος 2007 – 2008, αφού έλαβε υπόψη τις αγορεύσεις της Εισηγήτριας Δανάης-Γεωργίας Κουτσοπούλου, καθώς και των μελών της, αποδέχθηκε τη Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, κατ' αρχήν, κατά θέμα και προτάσεις, καθώς και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία και εισηγείται την ψήφισή της από την Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων, ως έχει.

Αθήνα, 11 Οκτωβρίου 2008

ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α΄ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΝΟΜΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΤΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ
(Α' Τμήμα)

(Διάλογος μεταξύ Εφήβων Βουλευτών και μελών της Κυβέρνησης)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο κ. Υπουργός Μεταφορών και Επικοινωνιών.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ (Υπουργός Μεταφορών και Επικοινωνιών): Όταν έρχεσαι να μιλήσεις χωρίς να έχεις παρακολουθήσει ό,τι έχει λεχθεί, κινδυνεύεις να είσαι και εκτός θέματος. Πρέπει, όμως, να παίρνεις ρίσκα στη ζωή και στην πολιτική και γι' αυτό θα σας πω δύο λόγια.

Προσωπικά, από την ηλικία τη δική σας είχα ένα ενδιαφέρον για την πολιτική, το οποίο όλοι μας λέμε στη συνέχεια ότι το έχουμε, γιατί μας ενδιαφέρει να σώσουμε τον τόπο. Στην πραγματικότητα αυτό το ενδιαφέρον ξεκινά από μια προσωπική φιλοδοξία, που είναι θεμιτή, όμως. Στη συνέχεια, αυτή η προσωπική φιλοδοξία πρέπει να παντρευτεί με το ενδιαφέρον, για τον τόπο, γιατί διαφορετικά κινδυνεύεις να είσαι απλώς και μόνο κυνικός στην πολιτική και να ενδιαφέρεσαι για τον εαυτό σου.

Εν πάση περιπτώσει, στη δημοκρατία υπάρχουν δικλείδες. Υπάρχουν πάνω απ' όλα όλοι οι πολίτες που μας κρίνουν και αυτό είναι και το μεγαλείο της δημοκρατίας, το μεγαλείο του πολιτεύματός μας. Για να μπορέσει, όμως, η δημοκρατία να λειτουργήσει, χρειάζεται ενεργούς πολίτες. Ο μεγάλος κίνδυνος σήμερα είναι η αδιαφορία, η αντίληψη «δεν βαριέσαι», «όλοι το ίδιο είναι», «εγώ θα σώσω τον τόπο;». Βεβαίως, υπάρχουν πολλά προβλήματα στην πολιτική, πολλά προβλήματα στην Ελλάδα, υπάρχουν θέματα της αξιοπιστίας του πολιτικού συστήματος, υπάρχουν ζητήματα, που πρέπει να αντιμετωπιστούν με τρόπο πιο αποτελεσματικό. Τα ζητήματα αυτά κάποιος θα πρέπει να τα αντιμετωπίσουν και κάποιος άλλος θα πρέπει να ελέγχουν αυτούς που τα αντιμετωπίζουν. Αν γυρνάμε την πλάτη μας στα προβλήματα και δεν μας νοιάζει τίποτα,

αφήνουμε αυτούς που έχουν δημιουργήσει τα προβλήματα να δημιουργήσουν ακόμη περισσότερα. Γι' αυτό πιστεύω βαθύτατα ότι η αποχή είναι ανοχή.

Αυτό είναι που σας ξεχωρίζει εσάς, δηλαδή, σε αυτή την ηλικία είναι ότι έχετε ένα ενδιαφέρον για το κοινό, για το τι συμβαίνει στο σχολείο σας, για το συμβαίνει στην πόλη σας, στο χωριό σας, ανεξάρτητα από πού κατάγεστε, έναν προβληματισμό για αυτά που διαβάζετε και για αυτά που ακούτε στη τηλεόραση, στο ραδιόφωνο. Θέλω να σας παρακαλέσω να μείνετε έτσι, ανεξάρτητα από το τι πιστεύετε, ανεξάρτητα από το αν καθίσουμε και κουβεντιάσουμε, συμφωνήσουμε ή διαφωνήσουμε, ακόμα και να διαφωνήσουμε. Είναι καλύτερα να υπάρχουν πολίτες ενεργοί, με τους οποίους διαφωνούμε, παρά να υπάρχουν πολίτες, οι οποίοι αδιαφορούν για τους γύρω τους, τον τόπο τους, για την πατρίδα τους.

Συνεχίστε την καλή δουλειά και ελπίζω να είναι μια ευχάριστη εμπειρία αυτή που θα έχετε στη Βουλή αυτές τις ημέρες. Να είστε καλά, παιδιά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κύριε Υπουργέ, αν ήσασταν από την αρχή και ακούγατε τους Έφηβους Βουλευτές, πραγματικά, θα αποκτούσατε και εσείς, όπως αποκτήσαμε και εμείς μια εμπειρία. Τοποθετήθηκαν σε ορισμένα θέματα με πολύ ευαισθησία και με πάρα πολύ καλές θέσεις.

Το λόγο έχει ο Υφυπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, κ. Παπαγεωργίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (Υφυπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Θα ήθελα να εκφράσω και εγώ την χαρά μου που βρίσκομαι ανάμεσά σας. Με δεδομένο και το συμβολισμό και τη σημασία της Βουλής των Εφήβων, αισθάνομαι ιδιαίτερη χαρά, γιατί βρίσκομαι μπροστά στο μέλλον της πατρίδος. Χαιρετίζω και τους Εφήβους Βουλευτές από τα κατεχόμενα της Κύπρου, από την Ομογένεια, από την Περιφέρεια και ιδιαίτερα, από την Ήπειρο και την εκλογική μου περιφέρεια, την Άρτα. Μεγάλωσα στην ελληνική επαρχία και γνωρίζω τις ανησυχίες και τα προβλήματα, αλλά - θα μου επιτρέψετε να πω - και την αξία των παιδιών της ελληνικής περιφέρειας.

Δεν έχω κανένα σκοπό να σας συμβουλέψω. Απ' όση ώρα είμαι στη συνεδρίασή σας αντελήφθη ότι σε πάρα πολλά θέματα, ίσως, γνωρίζετε πολύ περισσότερα και από πολλούς από εμάς και δεν χρειάζεστε συμβουλές. Θα έλεγα, ακόμα, ότι με εξέπληξαν θετικά οι προτάσεις, οι επισημάνσεις και πέρα από το χώρο της αρμοδιότητάς μου, που είναι το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης. Απέδειξαν και αποδεικνύουν καθημερινά οι νέοι με τις προτάσεις, τις επισημάνσεις, με τον τρόπο που διεκδικούν και με το νεανικό τους αυθορμητισμό, όπως λέει και ο

Διονύσης Σαββόπουλος, «ότι οι νέοι βρίσκονται σήμερα μπροστά από την εποχή τους». Βρίσκεστε μπροστά από εμάς και έτσι πρέπει να είστε, γιατί αυτό σημαίνει «νέος». Να έχετε όραμα, να διεκδικείτε και να προσθέσω και να αμφισβητείτε. Η δικιά μας η γενιά βρέθηκε στο μεταίχμιο, όπου η ιστορία και η ζωή ήταν ένα με την πραγματικότητα.

Είμαστε παιδιά της γενιάς του '40, της Αντίστασης, των δύσκολων μετεμφυλιακών χρόνων, αλλά και των χρόνων, που η Ελλάδα έκανε το μεγάλο αναπτυξιακό άλμα.

Εμείς θεωρούμε ότι σαν γενιά κάναμε πάρα πολλά πράγματα. Αν θα με ρωτήσετε, όμως, αν είμαι ευχαριστημένος, θα σας απαντήσω, όπως απάντησε εκείνος ο υπεραιωνόβιος γέρος στον Καπετάν Μιχάλη, του Καζαντζάκη, όταν τον ρώτησε: «Τι είναι παππού η ζωή;» και απάντησε: «Ένα δροσερό ποτήρι νερό». - «Και ξεδίψασες;» - «Ανάθεμά το που ξεδίψασα, θέλω κι άλλο». Αυτό σημαίνει, πως και άλλα θέλουμε να κάνουμε και άλλα μπορούμε να κάνουμε, αλλά το μεγάλο βάρος γι' αυτό το μεγάλο άλμα που κάνει η κοινωνία μας σήμερα πέφτει σε σας.

Είστε σε μια εποχή όπου αμφισβητούνται πράγματα, όπου πρότυπα, όπως επισημάνθηκε, επιχειρούν να αμβλύνουν πολλά στοιχεία. Χρειάζεται ένας συνεχής αγώνας επιβίωσης. Είναι ανάγκη και συνθήκη όχι επιβίωσης αλλά ύπαρξης, κάτι περισσότερο ακόμα. Και αυτό έρχεται μέσα από τη συνεχή προσπάθεια για περισσότερη γνώση, για ανάμιξη και – όπως είπε, πολύ σωστά, ο συνάδελφος κ. Κωστής Χατζηδάκης, χρειάζεται ενεργό συμμετοχή. Η απάθεια είναι πολύ άσχημο πράγμα.

Σας καλώ, λοιπόν, με αυτή την ευκαιρία - και είναι η μόνη συμβουλή που δίνω - να δώσετε ουσία και περιεχόμενο σε αυτή την αποστολή σας, που εκπροσωπείτε, σήμερα, τους νέους της Ελλάδας και να αναδείξετε καταχωνιασμένες αξίες, προβλήματα, τα οποία υπάρχουν και να μην διαφεύσετε τη γενιά, την πριν από σας.

Όσον αφορά στα συγκεκριμένα που ακούστηκαν για το χώρο του Υπουργείου, να πω ότι, πράγματι, είναι ένα ανερχόμενο πρόβλημα η ανορεξία. Ευτυχώς, δεν έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας και έγκαιρα η ελληνική πολιτεία, μέσα από ένα πρόγραμμα δράσης για την αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων, βάζει σε εφαρμογή πολιτικές, οι οποίες θα δώσουν διέξοδο και λύση με τη δημιουργία των πρώτων κέντρων συμβουλής θεραπείας.

Όσον αφορά στα ναρκωτικά, πράγματι, είναι ένα μείζον πρόβλημα και χρειάζεται ένας επανασχεδιασμός και το κάνουμε, μέσα από το πόρισμα της Διακομματικής Επιτροπής και το Εθνικό Σχέδιο Δράσης κατά των Ναρκωτικών, πρόβλημα που μαστίζει τις σύγχρονες κοινωνίες, όπου για όλες απεδείχθη ότι οι πολιτικές που ακολούθησαν δεν ήταν οι σωστές. Χρειάζεται

επαναπροσδιορισμός και στο σκέλος της προσφοράς και της ζήτησης από την ενημέρωση, την πρόληψη, την αντιμετώπιση, την αποθεραπεία, την κοινωνική επανένταξη. Διότι, εάν σε ένα απ' αυτά τα τμήματα δεν κάνουμε την ουσιαστική παρέμβαση, η αλυσίδα σπάει και αρχίζει ένας φαύλος κύκλος.

Θα ήθελα να σας συγχαρώ και να ευχηθώ καλή επιτυχία.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Στέφανος Κόφφας, από το Νομό Τρικάλων.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΟΦΦΑΣ (Νομός Τρικάλων): Κύριε Υπουργέ, θα ήθελα να σας θέσω μια ερώτηση. Είπατε κάτι, το οποίο μου άρεσε πολύ. Ότι εμείς οι νέοι πρέπει να είμαστε ενεργοί και να αμφισβητούμε το, ήδη, υπάρχον σύστημα και γενικά τον κόσμο. Γιατί, όμως, όταν πολλοί νέοι προσπαθούν να αμφισβητήσουν κάποιες αποφάσεις που λαμβάνονται, με πορείες, καταλήψεις, στιγματίζονται από τα Μ.Μ.Ε. και μάλλον τους κολλούν την ετικέτα «οι αλήτες», «οι αναρχικοί», «τα παιδιά χωρίς ιδέες»;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (Υφυπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Κατ' αρχάς, δεν μίλησα για αμφισβήτηση γενικά του συστήματος. Είπα ότι έχουμε υποχρέωση να αμφισβητούμε πράγματα τα οποία συνθέτουν το όλο σύστημα. Η αμφισβήτηση του συστήματος είναι ένα άλλο θέμα, πολύ σοβαρότερο και απαιτεί πολύ λεπτομερέστερη και μια συζήτηση σε βάθος χρόνου. Το τι κάνουν τα Μ.Μ.Ε. ειπώθηκε και από αρκετούς συναδέλφους σας και είναι ευθύνη δική τους. Ο πολιτικός κόσμος ποτέ δεν θεώρησε αυτούς, που αμφισβητούν κάποια πράγματα και έχουν διαφορετική άποψη, ότι είναι αυτοί, όπως εσύ τους χαρακτήρισες.

Στιγμιότυπο από τη συνεδρίαση της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, 1ο Τμήμα. Προεδρεύουν : οι κ.κ. βουλευτές Παναγιώτης Μελάς (Α' Πειραιώς ΝΔ) και Μαυρουδής Βορίδης (Νομός Αττικής, ΛΑΟΣ). Παρίστανται τα μέλη της Επιτροπής Βουλής των Εφήβων οι κ.κ. Σιγάλας και Μπλέτσας και η κ. Παπαπέτρου.

Στιγμιότυπο από τη συνεδρίαση της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, 1ο Τμήμα. Παρίστανται ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Δημήτριος Σιούφας και ο κ. Νίκος Στεφάνου Γ.Γ. της Βουλής.

Στιγμιότυπο από τη συνεδρίαση της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, 1ο Τμήμα. Παρίστανται : ο πρώην Πρόεδρος της Βουλής κ. Απόστολος Κακλαμάνης και ο κ. Ευάγγελος Χρυσός, Γ.Γ. του Ιδρύματος της Βουλής.

Στιγμιότυπο από τη συνεδρίαση της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, 1ο Τμήμα. Έφηβοι βουλευτές επί τω έργω.

Στιγμιότυπο από τη συνεδρίαση της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, 1ο Τμήμα. Ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Δημήτριος Σιούφας συνομιλεί με Εφήβους Βουλευτές παρουσία του πρώην προέδρου της Βουλής κ. Αποστόλου Κακλαμάνη, του κ. Νίκου Στεφάνου Γ.Γ. της Βουλής και του κ. Ευαγγέλου Χρυσού Γ.Γ. του Ιδρύματος της Βουλής.